

O TEOZOFIJI, TEOZOFIJI IN TEOZOFISKEM DRUŠTVU

KAJ JE TEOZOFIJA IN KAM GRE?

IZBOR ČLANKOV

teozofija v sloveniji

KAJ JE TEOZOFIJA IN KAM GRE? IZBOR ČLANKOV

Izbor člankov, izvorno objavljenih na spletni strani www.teozofija.info

Prva elektronska izdaja

Izvirnik: What is Theosophy and where it is going?

*Spletna revija *Theosophy World*, oktober 2004*

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Emblem Teozofskega društva - oblikovala Erica Georgiades

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v

Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102141187

ISBN: 978-961-6561-28-0 (PDF)

KAJ JE TEOZOFIJA IN KAM GRE?

IZBOR ČLANKOV

teozofija v sloveniji

Vsebina		Stran
<i>Posebna izdaja</i>	Eldon B. Tucker	7
<i>Kaj je teozofija in kam gre v današnjem svetu?</i>	Rick Nurrie Stearns	8
<i>Izziv teozofom</i>	Wesley Amerman	9
<i>Oči pozabljenih otrok</i>	Erica Letzerich	12
<i>V oceanu</i>	Alan E. Donant	15
<i>Kaj mi pomeni teozofija?</i>	Rodolfo Don	17
<i>Kaj je teozofija in kam gre v današnjem svetu?</i>	Katinka Hesselink	18
<i>Teozofija je</i>	John Algeo	19
<i>Kaj je zame teozofija?</i>	Gerald Schueler	21
<i>Kaj je teozofija?</i>	Dallas Tenbroek	23
<i>Nov vzgled</i>	Jerome Wheeler	27
<i>Teozofija danes</i>	Dara Ecklund	28
<i>Teozofija v Južni Afriki danes</i>	Schelley Steijl	30
<i>O "teozofiji" in Teozofiji</i>	Aryel Sanat	32
<i>Kaj je teozofija, stanje TD in prihodnost</i>	Anand Gholap	37
<i>Obravnavati problem</i>	Perry Coles	41
<i>Kaj je teozofija in kam gre?</i>	Bee Brown	43
<i>Kaj je teozofija?</i>	Dick Slusser	45
<i>Ali je teozofija koristna?</i>	Bruce F. Macdonald	47
<i>Kaj je teozofija?</i>	Marty Lyman	51
<i>Kaj je dejansko teozofija?</i>	Leon Maurer	53
<i>Dovoljevanje cvetenja tisočih cvetov</i>	Paul Johnson	54

<i>Teozofija v svetu</i>	Pedro Oliveira	56
<i>Teozofija kakor jo vidim jaz</i>	Chris Bartzokas	58
<i>Kaj je teozofija in kam gre?</i>	Charles Cosimano	60
<i>Nekaj misli o teozofiji in njeni prihodnosti</i>	Jake Jaqua	62
<i>Kaj je teozofija ... in kam gre?</i>	Joy Mills	64
<i>Kaj je teozofija?</i>	Jerry Hejka Ekins	66
<i>Teozofija v današnjem svetu</i>	Andrew Rooke	68
<i>Poznati iskanje</i>	Steven Levey	70
<i>Moj pogled</i>	Judith Ann Christie	71
<i>Grob poskus ponazoritve teozofije z besedami</i>	Bill Meredith	72
<i>Kaj je teozofija v današnjem svetu?</i>	Francis O'Kelly	74
<i>Prepričljive številke</i>	Reed Carson	77
<i>Ali slišimo Njihov poziv?</i>	Frank Reitemayer	79
<i>Radikalna teozofija</i>	Christopher Richardson	82
<i>Izboljšanje sveta preko spreminjanja človeške narave</i>	M. K. Ramadoss	84
<i>Kaj je dejansko teozofija?</i>	Morten Olesen	86
<i>Teozofija in druge modrosti</i>	Etzion Becker	88
<i>Teozofija: kaj mi pomeni in kam gremo?</i>	Christine M. Hanson	90
<i>Teoretično znanje in posameznikova preobrazba</i>	James Santucci	92
<i>Teozofija sedaj</i>	Linda Rollison	93
<i>Kaj je teozofija in kam gre?</i>	James Colbert	95

O moja Božanskost! ti se stapljaš z zemljo
in obliko svojih templjev mogočne moči.
O moja Božanskost! ti živiš v srcu vseh stvari
in žarčiš zlato svetlobo, ki sije večno
ter razsvetljuje tudi najbolj temne koticke zemlje.

O moja Božanskost! stopi se z mano,
da bi iz pokvarjene postala Nepokvarjena,
da bi iz nepopolne postala Popolna,
da bi iz teme lahko stopila v Luč.

Katherine Tingley

Posebna izdaja

Eldon B. Tucker

To je posebna izdaja o temi, kaj je Teozofija in kaj je z njo v današnjem svetu. Najprej se je pojavila kot 100. številka elektronske revije THEOSOPHY WORLD v oktobru 2004 in kot dodatno gradivo v novembrski številki 2004.

Skoraj vso vsebino te izdaje, so v septembru 2004 zapisali mnogi teozofski prijatelji po vsem svetu. Predstavlja širok razpon ozadij in pogledov. Dodatno gradivo revije THEOSOPHY WORLD je dostopno na spletni strani www.theos-world.com/.

Prijatelje smo naprosili, da bi napisali nekaj malega, morda nekaj odstavkov ali eno stran, v lastnih besedah, ne da bi navajali citate Blavatsky, Mojstrov, Judgea, Puruckerja, Tinglyjeve, Leadbeatra, Besantove, Krishnamurtija ali koga drugega.

Zato je vsak prispevek osebni pogled, zapisan na podlagi lastnih misli in v lastnih besedah, ne pa uradna objava, ki bi jo drugi, še posebej novi študentje, morali sprejeti kot avtoritativno.

Kot urednik lahko rečem, da se izraženi pogledi ne ujemajo vedno s tem, kar jaz mislim o Teozofiji. Četudi je temu tako, pa menim, da so dragocen prispevek, ki kaže na to, kaj se dogaja v gibanju, kajti naša prihodnost raste is sedanjosti, ki jo predstavljamo študentje teozofije.

Preberite jih, razmislite o njih in poskušajte predstaviti vaš lasten pogled na teozofijo in njeno prihodnost. Kaj dejansko je? Kam dejansko gre? Dejansko je odvisno od vseh nas, vključno z Vami, kaj se bo dogajalo vnaprej.

Kaj je teozofija in kam gre v današnjem svetu?

Rick Nurrie Stearns

Teozofija je v svojem bistvu pojem, ki ne obstoja izven umov, ki jo obravnavajo. Kot niz pojmovanj sama po sebi nima dejanskega življenja in posledično tudi ne prihodnosti.

Teozofija, kakršno predstavljajo današnje teozofske organizacije, je postala precej podobna mrtvi latinščini. Latinščina je koristna za učenjake, akademike in zgodovinarje, vendar pa ne služi več potrebam družbe na splošno. Koristna učenja, pojmi in načela, predstavljena v izvirnih teozofskih učenjih so vsrkala in razširila druga gibanja in učenja, ki so bolj pripravljena za zadoščanje potreb našega časa.

Tisti, ki opravičujejo borno privlačnost teozofije kot dokaz za to, da je vzvišena in namenjena le redkim, iz nje delajo kult in se rogajo duhu njenih temeljnih načel. Vstopiti v podirajočo se zgradbo ni modro in je nesmiselno. Utelesiti jedro duhovnih resnic, ki jih predstavlja Teozofija, je edini način, na katerega lahko teozof služi človeštvu in tako ohranja učenja živa. Takrat teozof postane kot Gandhi, katerega življenje samo je bilo njegovo sporočilo.

Izziv teozofom

Wesley Amerman

“Teozofi”, najsi individualno ali kot člani teozofskih društev, morajo izživeti dolgo zgodovino. Seveda nima nihče, ki živi v današnjem času, kaj opraviti s problemi v zgodnjem obdobju dvajsetega stoletja, ko so naši predhodniki iskali ‘Vzpete Mojstre’ in ustvarjali guruje iz bleščečih, vendar zmotljivih moških in žensk. Vendar pa še vedno obstoja nevarnost, da bomo ponavljali napake iz preteklosti in se iz njih nič naučili. Mnogi današnji ‘Teozofi’ ne vedo kaj dosti o Teozofiji, tisti pa, ki vedo, se večinoma pogovarjajo med seboj. Ti dve stvari - nepoznavanje Teozofije in osamitev - sta usmrtili praktično izražanje teozofske misli, tako da je v enaindvajsetem stoletju dejansko mrtvorojena.

Če ne vemo, kaj je to, kar poskušamo deliti s svetom, kakšno vrednost potem to sploh lahko ima? Vendar pa to ne pomeni, da bi moralo med Teozofi obstajati soglasje glede naukov, saj smo vsi upravičeni do svojega lastnega mnenja, katere avtorje prebirati in glede tega, kakšne so njihove zasluge. A kljub temu je raznolikost metafizičnih in filozofskih sistemov, ki jih ohlapno imenujemo ‘teozofski’, tako mnogovrstna in kontradiktorna, da je razmišljajoča javnost, da ne omenjamo akademske, že dolgo tega nehala podarjati zaupanje mešanici idej, ki jih imenujejo ‘teozofija’.

Ko so, na primer, pomembni teozofski pisci v začetku dvajsetega stoletja opogumljali molitev v neko zunanje Božanstvo, drugi pa resno napovedovali prihod naslednjega Avatarja, so mnogi ljudje o njih pisali kot o slaboumnih.

Prisostvovanje predavanjem in sodelovanje v študijskih skupinah in delavnicah lahko pomaga našemu notranjemu, duhovnemu življenju in prispeva k temu, da se dobro počutimo, vendar pa le malo ali nič svetlu na splošno. Občasni obiskovalec, ki zaide in najde uteho v Teozofiji, lahko odkrije praktično iste ideje v kateri koli dobri knjigarni pod številnimi imeni in naslovi.

Skušamo se prepričati, da posamezni vpogledi nekako 'kvasijo' ume in srca kolektivne človeške družine, vendar pa, ali res vemo, da je temu tako?

Torej, dejansko ne vemo, kako je, govorimo večinoma le med seboj, svet pa gre naprej, še vedno potreben Teozofije in nič kaj boljši po stotih letih truda. Kaj bi morali in kaj lahko naredimo? Tukaj je nekaj predlogov:

Prvič, spoznati bi morali, da ni lahkih rešitev. To, kar je nastajalo celo stoletje, se ne more spremeniti preko noči, vendar pa lahko ustvarimo izhodišča, ki bodo spremenila tok. Vedno bodo obstajali vezani interesi, ki se bodo upirali spremembi, ne le zaradi zaslug, ampak že zaradi spremembe same. Slabo vodene, razdrobljene in postarane teozofske skupine se komaj držijo pokonci, prodaja knjig upada, tako da bi težko rekli, da ima Theosophia (Božanska Modrost) delujoči vehikel v svetu.

Drugič, morali bi se približati spoznanju, kaj teozofija uči, in kaj ne. Tako-imenovana 'izvirna' Teozofija, ki jo predstavljajo berila Blavatskyjeve, Judgea in njunih Mojstrov, je potrebno posvetiti več pozornosti in jo narediti dostopno takšno, kot je bila objavljena izvirno. Izvlečki in povzetki so v redu toliko časa, dokler so jasno naznačeni kot takšni. Če že objavljamo nekaj, kar je napisal nekdo drug, potem bi morali biti do njega toliko spoštljivi in vljudni, da to povemu bralcu. (Medtem ko učenjaki ne bi spremenili niti ene Shakespearove besede, ne da bi jasno označili zakaj, pa se to stalno počenja z Blavatskyjinimi in deli drugih, brez uredniške razlage ali komentarja). Precej nepotrebne energije in dela je bilo vložnega v popravljanje tega preprostega, a izredno pomembnega problema. Koristno, pa čeprav nepopularno in zato težko, da bi do tega sploh prišlo, bi bilo, ko bi se teozofski založniki odpovedali objavljanju tako-imenovane 'drugotne' literature.

Tretjič, v podporo tovrstnemu spoznanju, bi teozofi morali vedeti, kaj je Teozofija, in kaj ni. Učenje zahteva študij, najsi individualen ali skupinski, in primerjalo preučevanje, ki bi razkrilo podobnosti in razlike med Blavat-

skyjevo in kasnejšimi pisci, bi precej prispevalo k izobraževanju članov in javnosti.

Četrtrič, razširiti moramo dialog med različnimi teozofskimi 'tradicijami' z namenom, da ponovno oživimo vdanost ciljem teozofskega gibanja, ki predstavljajo nit, ki veže teozofska društva in študente.

In končno, s tem enovitim glasom skupno povzročimo hrup! Z obnovljenim občutkom za skupen namen bi imeli teozofi precej, kar bi lahko podelili s svetom; od vprašanj, ki se pnejo od splava do vojne, vzgoje do genetskega inženiringa, od okolja do reforme zaporov. Posvetimo nekaj skupnih energij letnim konferencam, časopisnim objavam, novicam, spletnim stranem in vsakemu praktičnemu prizadevanju, za katerega lahko najdemo čas in sredstva, da ga podpremo. Obstoja velika praznina v dogovarjanju v svetu o tolikih pomembnih vprašanjih in Teozofija, najsi je že karkoli si mi o njej mislimo, lahko prispeva precej.

To je le nekaj predlogov, podanih le v grobem obrisu in ne kot celovit program, ter namenjenih za obravnavo kot del odprtega, poštenega in konstruktivnega dialoga o prihodnosti.

Oči pozabljenih otrok

Erica Letzerich

Prizadevaj si Božansko v sebi
povrniti v Božansko v Vsem.

Plotinus

Ali je lahko božanska modrost ali teozofija zapisan sistem? Ali ne bi bilo to v nasprotju s samim pomenom besede teozofija? Kako je lahko teozofija intelektualno znanje, ki je površinsko in brez modrosti? Ali lahko zmagamo na polju svobodnega mišljenja in se ne predamo ustvarjanju dogem?

Človeštvo je že tako dolgo v nenehni, a tihi bitki, da se zdi, da ni videti nje-nega konca, in ki se odvija na bojnem polju v človeškem umu. Bitka med dogmami in svobodomiselnostjo je eden od glavnih vzrokov za spore. Ka-žeta se nam dve poti: pot tistih, ki so zgubili na bojnem polju in postali ujet-niki in povzročitelji dogem; in pot svobodomislecev, ki iščejo resnico in je ne povezujejo z mrtvo besedo.

V teozofskih krogih lahko vidimo odseve takšne bitke in mnogi so se že predali silni človeški težnji po dogmatiziranju: prepiri, nestrinjanja, izvorna učenja, ne-izvorna učenja, to je teozofija, to ni teozofija, itd. Točno tako kot kristjani, budisti in vsako drugo intelektualno razdeljeno in spopadajoče se religijsko gibanje.

Dandanes je teozofski svet na splošno vezan na niz naukov, ki temeljijo na genezi, ki jo je v *Tajnem Nauku* predstavila H. P. Blavatsky. Mnogi so bili avtorji, ki so skušali napisati knjige, ki bi poenostavile in razložile tako-imenovani teozofski sistem. Drugo splošno tolmačenje pa teozofijo pred-stavlja kot starodavno modrost-tradicijo, pa tudi kot modrost, ki je v osnovi religije, filozofije in znanosti ali večna filozofija. Tretje tolmačenje pravi, da je teozofija čisti altruizem, uresničitev enosti življenja.

Grška beseda teozofija ima dve sestavini: *Theos* (bog) in *Sophia* (modrost). V starodavni Grčiji je predstavljala Sophia (modrost) eno od Platonovih štirih glavnih Aretes (Kreposti). Po Platonu je bila duhovna skladnost duše povezana z štirimi glavnimi krepostmi, ki jih je pojmoval kot izraze treh osnovnih energij Duše. Modrost je bila notranje stanje, ki naj bi bilo izraz ene od treh osnovnih energij duše.

Božanska modrost ali teozofija se nanaša na energije duše, zato jo je mogoče razumeti le od znotraj. Ni besed, v nobenem jeziku, ki bi lahko izrazile Božansko modrost ali teozofijo. Lahko se na pamet naučite celoten sistem, ki je predstavljen v delu H. P. Blavatsky in drugih, lahko pišete, razpravljate, učite in trdite, da je to znanje teozofija. Toda postali boste ujetnik razuma in nesposobni vedeti, kaj je teozofija. Teozofija, Božanska Modrost, mora biti živ potencial v človeški naravi in zato ne more biti neživa beseda, izražena v kateri koli knjigi ali zapisu.

Teozofija je globoko zavedanje združenosti življenja, trpljenja nekoga drugega, ki je tudi naše trpljenje. Je sočutje, altruizem in ljubezen. Ali lahko učite ljubezen, sočutje in altruizem? Lahko jih opišete, preoblikujete v besede, vendar pa ne boste nikoli sposobni doseči, da bi jih drugi izkušal drugače kot le intelektualne razprave. Le zmožnost izkušati teozofijo človeka pouči o tem, kaj je teozofija, Božanska Modrost.

Naš velik izziv v svetu, ki je potopljen v probleme, v naraščajoče nasilje, vojne, z milijoni otrok, ki vsako leto zaradi lakote, je poskus, da bi uresničili teozofijo od znotraj, ne da bi ustvarili dogme. Toda tudi če človek še ne more uresničiti teozofijo od znotraj, je lahko še vedno borec za svobodomiselnost, ne da bi se v bitki predal. Le gojenje odprtega uma, raziskovalnega in čistega srca bo namočilo polje in omogočilo cvetenje teozofije – Božanske Modrosti.

Če ne morete videti luči v očeh pozabljenih otrok, ker jo prekrivate s temo človeškega ravnodušja, potem ne veste, kaj je teozofija. In mnogi, ki širijo temo ravnodušja mislijo, da vedo, kaj je teozofija in da so sposobni o njej

razpravljati. Vendar pa ne morejo videti, in ker ne morejo videti luči v očeh pozabljenih otrok, porajajo dogme, delitve, utvare; to pa ni teozofija. Teozofija je sposobnost videti luč v očeh pozabljenih otrok, njihova upanja, njihove sanje, njihovo bolečino in srečo, ki so tudi naša upanja, naše sanje, naša bolečina in naša sreča.

V oceanu

Alan E. Donant

Teozofija je precej več kot le izbor znanja - je to, na kar kaže to znanje. Teozofija je ocean notranjega življenja tik pod površino obstoja, na kateri si milijoni plavalcev ukvarjajo z obupnim prizadevanjem, da bi obdržali glavo nad vodo.

Ko jo prvič izkusimo, pridobimo preblisk o stvareh, takšne kot so. Čeprav je ta na začetku nežen, pa se nato, če posvetimo pozornost tem kratkim vpogledom, pojavi nov in širši pogled na življenje in preobrazi našo pozornost.

Kako globoko se vsak od nas odloči, da bo šel, v okviru karmičnih meja, je lahko različno; pa vendar vsaka oseba, ki se potopi v ta ocean, prepozna skupno izkušnjo, v kateri sodelujemo vsi; in sčasoma vsak prizna vsakega drugega za enakovrednega udeleženca.

Prej ali slej spoznamo, da prejemamo in ustvarjamo tokove sreče in nesreče, ki vplivajo na druge. Ti tokovi nimajo ne začetka ne konca, ampak vsi zgolj izbiramo - zavestno ali ne - kakšen vpliv bomo zapustili z brazdo naših misli in dejanj. To razumevanje bratstva je tisto, o čemer govori teozofija - ne o utopičnem idealu, marveč o dejanskosti.

Ego se prepusti edinemu, univerzalnemu življenju, ki ni niti spolno opredeljeno niti antropocentrično, vzdigne se altruizem in objavi sočutje. Ko jo skupno sprejmemo, razumemo etiko, zmanjšajo se človeške nesorazmernosti in izgine spor med ljudstvi in narodi.

Budde in avatarji so eno s tem morjem notranjega življenja v tolikšni meri, da jih človeštvo zaznava kot ocean sočutja. Drugi, kot Plotinus, Lao-tse, Hypatia, Jacob Boehme, Sv. Tereza iz Avile, Patanjali in Mojster Eckhart, če naštejemo le nekatere, so se potopili in izkusili ta ocean. Nobenemu ni

zaprt, vsaka oseba, ki je bila deležna navdiha vstopa v tok, ki vodi v ta ocean sočutja.

Nobena knjiga ne more vsebovati Teozofije, čeprav mnoge govore o njej. Teozofija tudi ni isto kot njena načela. Da bi lahko ustvarjali umetnost in prepoznavali umetnost drugih, so potrebna načela in tako so nujna tudi teozofska. Ampak tako kot načela umetnosti niso umetnost sama, tudi teozofska načela niso teozofija.

Če se hočemo izogniti potopitvi v kaotično površino življenja, je absolutno nujno dejavno sodelovanje v globinah življenja. Način, kako začeti, je da živimo tako, da smo v pomoč drugim.

To je tudi končni rezultat, kajti temelj teozofije je Univerzalno Bratstvo. To je tisto, kar nas žene v nesebično in ustvarjalno delo za prebuditev tistega večjega notranjega življenja znotraj naših tovariških človeških bitij.

Kaj mi pomeni teozofija?

Rodolfo Don

Teozofija ali “Prastara Modrost” je zbrana modrost dob. Je jedro učenj vseh velikih religij preteklosti; vsak od teh vsebuje en vidik teozofije. “Prastaro Modrost” ali Teozofijo je ohranilo čisto in neomadeževano “Bratstvo Adeptov” našega človeštva.

Mnoge generacije teh Adeptov so porabile stoletja za preučevanje, preverjanje in potrjevanje teh učenj ter jih ohranjale v tajnosti pred svetom dokler človeštvo ni bilo pripravljeno.

Ko je bilo leta 1875 ustanovljeno Teozofsko Društvo, so bila ta učenja prvič razkrita svetu preko pisane besede H. P. Blavatsky in njenih Učiteljev. Vse knjige, ki so jih pozneje zapisali teozofski pisci, so le njihova lastna tolmačenja teh učenj. Niso izvirna učenja.

Kaj naj bi počeli z učenji Teozofije? Če sprejmemo to opredelitev Teozofije, ki je enaka tisti, ki jo vsebujejo učenja sama, potem moramo sprejeti tudi isto metodo učenja in potrjevanja, ki so jo uporabljali Adepti.

To pomeni, da moramo preveriti in potrditi ta učenja, preden jih sprejmemo kot resnična. Ta točka, potreba po preverjanju, kaže na edinstvenost Teozofije, če jo primerjamo z običajnim religioznim učenjem, ki od svojih običajno privržencev zahteva slepo vero. Teozofija pričakuje od študenta potrjevanje Resnice v učenjih. Študent ne verjame v njih z izražanjem slepe vere.

Če je študentov pristop do Teozofije pravilen in če ga spremlja čist in nesebičen vzgib ter poštena odločnost, da bo našel v učenjih Resnico, potem je na poti samo-spoznavanja. To popotovanje ga bo poneslo v notranjo kamro njegovega lastnega srca in preko nje do srca vesolja.

Kaj je teozofija in kam gre v današnjem svetu?

Katinka Hesselink

Teozofija je božanska modrost. V tem smislu je nespremenljiva in večna ter ne gre nikamor v današnjem svetu. Bila je vedno tu in tudi vedno bo. To, kar se spreminja, je izraz, ki ga dobiva v svetu. Blavatskyjina teozofija je precej drugačna v svojem izrazu od teozofije Proclusa (za katerega delo se zdi, da se zanimanje večja). Vsak izraz teozofije je zemeljski odsev božanske modrosti. To, kar vidimo, je le delček svetlobe in veliko senc, ki jih meče svetloba. Dokler nismo sami razsvetljeni, nas na nesrečo kaj rade zavedejo sence ali oslepi svetloba (ali oboje hkrati).

Teozofija ne gre nikamor, vendar pa se to, kako jo ljudje razumejo, zelo razlikuje. Nekateri se osredotočajo na obhode in rase, drugi na preobrazbo. Nekateri se osredotočajo na primerjanje religij, drugi na iskanje modrosti, kjer le lahko. Nekateri se osredotočajo na razumevanje reinkarnacije, karme ter Vsega, drugi začnejo s tem, da poskušajo razumeti sami sebe. Vse to so ustrezni pristopi, kajti "sredstva morajo biti glede na romarja različna". In potem obstoja še teozofija, ki se ne imenuje teozofija. Vsak iskalec resnice je teozof, dokler je njegov temeljni vzgib dobro človeštva.

Kljub temu, teozofija ne gre nikamor. Ali se bo sčasoma spremenila? Da, toliko, kolikor se bodo sčasoma spremenili ljudje. In kljub temu bo vedno ostala ista. To, kar se spreminja, je po definiciji le trenuten videz božanske modrosti, v katerega se odeva, da bi jo ljudje bolje razumeli.

Teozofija ne gre nikamor. Ko teozofi ne bi pozabljali, da je njihovo lastno razumevanje teozofije zgolj en odsev resnice in da morajo obstojati zelo različni odsevi, potem bi bili verjetno bližje luči in jih ne bi toliko zavajale sence, ki jih meče svetloba.

Teozofija je

John Algeo

Teozofija je sodoben izraz brezčasne Modrosti človeštva, Modrosti, ki je izvorno izšla iz učiteljev, večjih od nas, tako po znanju kot vpogledu.

Brezčasna Modrost je imela skozi čas in v različnih kulturah veliko izrazov in jih bo imela še veliko več v prihodnosti. Toda sodobna Teozofija je izraz, ki je edinstveno prilagojen vprašanjem in potrebam našega časa. Ker je bila namenjena posebnemu kulturnemu okolju, se mora prilagajati spremembam v tem okolju. Mora biti ponovno razčlenjena za vsako generacijo v jeziku, ki je primeren za to generacijo, ob tem, da ohranja bistvo osnovne brezčasne Modrosti. Teozofija mora, v svojih različnih razčlenitvah, dejansko ohraniti brezčasno Modrost, vendar pa ne v formaldehidu. Njena ohranitev mora biti take vrste, kot jo imajo žive, rastoče in zato spreminjajoče se stvari. Vse žive stvari se spreminjajo, a sočasno ohranjajo svojo najbolj notranjo istovetnost ali dharmo. In tako jo mora tudi Teozofija.

Teozofsko Društvo je poje urjenja za tiste posameznike, ki se bodo zavezali iskrenemu sodelovanju z delom tistih veliko-dušnih učiteljev, ki so omogočili nastanek Društva. Društvo privablja nove člane v svoje vrste s širjenjem znanja o Teozofiji in pozdravlja vrnitev k medsebojnemu druženju tiste, ki so bili člani skupine služiteljev v nekdanjih časih in ki so se vrnili v inkarnacijo, da bi nadaljevali s svojim služenjem in urjenjem, kako služiti. Ko tu govorim o Teozofskem Društvu, ne omejujem teh ugotovitev zgolj na mojo organizacijo. Danes imamo številna telesa, ki so izšla iz istega vira in se imajo za teozofska. Čeprav neodvisna, vseeno sodelujejo na vprašanih skupnega interesa in izražajo medsebojno spoštovanje do medsebojnih razlik. Vsa so polja urjenja.

Če verjamemo Maha Chohanovim besedam, potem glavno delo Teozofsko Društvo še čaka. Teozofija je imela silen vpliv na svet, na načine, ki se jih večina Teozofov komajda zaveda. In Teozofsko Društvo naj bi postalo vo-

gelni kamen, temelj, religiozne prihodnosti človeštva. To je silna naloga. Človeštvo pa obupno potrebuje takšen vogelni kamen ali temelj, kar jasno kažejo sedanji dogodki. Zato je to za nas silen izziv. Teozofsko Društvo je abstrakcija, ki je v svoji konkretni obliki sestavljena iz tistih, ki so njeni člani. In le če bodo Teozofi sprejeli Maha Chohanov izziv bo njegova naloga izpolnjena. In to je smer, v kateri moramo iti, sedaj in dandanes.

Kaj je zame teozofija

Gerald Schueler

Kaj je zame Teozofija? Vidim jo kot duhovno Pot, ki vodi človeka od uma otroka do uma Adepta. Teozofski dežnik je zelo širok in dovoljuje raznovrstna tolmačenja in tehnike. V bistvu se je pred leti skupina Adeptov odločila, da zapiše svoje izkušnje in opazovanja med meditacijo. Po dolgih letih primerjanja opomb, zapisanih na podlagi raznovrstnih opazovanj, je bilo mogoče odkriti, da mnoga poročajo o podobnih ali celo istovetnih opazovanjih. Te podobnosti so bile z leti počasi sprejete kot utemeljene in čez čas postale znane kot Ezoterična Tradicija, tradicija pojasnjenih opazovanj, ki so jih v medsebojnem sporazumu opravili visoki Adepti med meditacijo.

H. P. Blavatsky, tudi sama Adept, je naletela na to Ezoterično Tradicijo in jo postavila v lastne besede, namenjene zahodu, pod splošnim naslovom Teozofija. Njena Teozofija je eksoterično tolmačenje meditativnih izkušenj vsaj enega, a verjetneje številnih porekel Adeptov, od katerih so bili vsaj nekateri tibetanski buddhisti. Dandanes je dobro znano, da je zapisovanje opazovanj Adeptov v okviru porekel tipično za tibetanski buddhizem. Poleg tega njena pisanja kažejo na dobro poznavanje Mahayana Buddhizma, ki je bil v tistem času na zahodu precej neznan.

Njena pisanja predstavljajo, tako kot vse misli, ko so zapisane v besedah, eksoterično tolmačenje ezoteričnih izkušenj. Njen mojstrski model evolucije preko pogojene realnosti, kakršen je predstavljen v Tajnem Nauku, dokazuje njeno Adeptstvo. Njena Teozofija se seveda deli na Eksoterično in Ezoterično Teozofijo, in to dejstvo jo je vodilo do oblikovanja Ezoterične Sekcije Teozofskega Društva tik pred njeno smrtjo. Po njej so njeni študentje potvorili njena pisanja do tolikšne mere, da današnji nepoznavalci in morda celo nekateri poznavalci menijo, da je Teozofija zgolj eksoterična.

Glavni problem, ki ga vidim v prihodnosti, je prevelik poudarek, ki ga teozofska literatura posveča eksoterični Teozofiji in skoraj popolnoma zapostavlja kakršno koli ezoterično Teozofijo. Teozofskemu gibanju podarja življenje ezoterična in ne eksoterična Teozofija. Eksoterična Teozofija privablja nove študente, vendar pa brez ezoterične Teozofije, ki daje gorivo njihovim dušam, ti ne bi dolgo vztrajali. Ezoterična teozofija je teozofsko tolmačenje Ezoterične Tradicije, zapisanih opazovanj Adeptov. Da bi se gibanje nadaljevalo, ji je potrebno v teozofski literaturi dati precej večji poudarek.

Kaj je teozofija?

Dallas TenBroeck

Kakor jo vidim jaz, je Teozofija dojemljiv pogled na pogoje na vseh področjih Narave, od najgloblje preteklosti do sedanjosti. Je zapis večne nepretrganosti. Ohranja dejansko zgodovino preteklosti. Trdi, da sedanjost vedno izhaja iz preteklih izbir in da so te izbire tako posamezne kot so-delujoče.

Kaže na obstoj sedanjih Zakonov, ki delujejo v človeških odnosih (kot so krepost, radodarnost, morala, pregrešnost in sebičnost), življenje in civilizacijo podpirajočih zakonov, ki delujejo v Vesolju (kot so matematika, astronomija, kemija, fizika, biologija, hidravlika, termodinamika, atomika, elektrika in magnetizem, inženirstvo in zdravljenje).

To obsežno evolucijsko vzpodbudo, neizogibno in temeljno sestavino vsega obstoja Teozofija imenuje "Naravni Načini". Ko to obravnava, trdi, da je "Prostor" (ki ga včasih imenuje "Praznina") dejansko večplasten, tako otipljiv kot neotipljiv, in obdajajoč snovno prvino, v katero je vključena vsaka stvar.

Kakor razumemo, Narava (izraz, ki predstavlja "Vesolje") v tej zvezi odraža neko brezosebno poenotenost, ki jo v njeni manifestaciji najbolje opišemo kot "zakone bivanja in vsega življenja". Nadalje vidimo, da Narava izraža občutljivost za vse vtise in vzroke, sodelovanje na vseh področjih, in prese-netljivo pozornost do vseh tistih majhnih podrobnosti, ki kažejo skrb in podporo do vseh njenih milijard sestavin. Vesolje je živo kot so živa naša telesa.

Teozofija pravi, da je vsaka od njegovih sestavnih entitet (atomov življenja) živa in v jedru nesmrtna "Monada" ("duhovni" otrok njenega Vesolja). Vsaka takšna "nesmrtna entiteta" je "Sila posamezne moči", s pravico delovati in živeti kamor koli jo je že postavila narava in zakoni so-obstoja (karme).

Ljudje so vsi "um-monada". Vsak je dosegel stopnjo neodvisnosti, ker je pridobil zmožnost izbire svoje lastne "Poti". Kot "Umska-Moč" se vsak sedaj uči razumeti in nadzirati svoj um in razlikovati čustva, strasti, želje in čutenja od Moči Mišljenja.

Vsak ima vse potenciale celotnega Cosmosa [Vesolja - za razlikovanje med izrazi Cosmos, Kozmos in Univerzum naj se bralec obrne na *Collation of Theosophical Glossaries in The Secret Doctrine*, op.p.], in četudi se tega ne zaveda, je zaradi tega strahovito individualno odgovoren. To je zelo varovana, a pomembna "skrivnost". Zaradi tega je "moč izbire" najbolj pomembna pri napredovanju človeške inteligence (mentalne moči moralne izbire in samo-motivacije). Tu, v človeškem kraljestvu, se posamezne poti in "cilji" razcepijo v velikodušnost in sebičnost. V človeku ta moč izbire oblikuje posameznikovo inteligenco.

Vsaka stalno-razvijajoča se entiteta - atom, človeško bitje ali neka Zemlja - ima svojo lastno samo-razvijajočo se, vodečo in neodvisno inteligenco. Vsaka ima pravico živeti in delovati. V okviru svojih nespremenljivih zakonov ji Narava podarja položaj, v katerem to lahko počne inteligentno in v sodelovanju s svojimi sosedi.

Da bi bolje izpeljala to izjemno podjetje, vsaka neodvisna inteligentna entiteta (Monada) živi in so-obstoja v okviru določenih zakonov ravnanja in medsebojnih odnosov. Ti zakoni, ki vladajo celotni Naravi, se v sanskrtu imenujejo "Karma". Ti so vedno obstojali, so nespremenljivi in jih ni mogoče zaobiti.

Kratek prikaz tega je, "Naredi drugim to, kar bi rad, da drugi naredijo tebi". To je "Zlato Pravilo", temelj v religiji in filozofiji. Poenostavljeno, to je prepoznavanje nesmrtni Človekove Duše in univerzalnih dejstev sodelovanja, dobrih sosedskih odnosov in "Univerzalnega Bratstva". Govori tudi o izjemni odgovornosti v okviru Zakona, ki jo imajo vse entitete, ki dosežejo končni cilj, Modrost.

Kot primer moči govora in izbire Teozofija ponuja naslednjo dragoceno odredbo:

Govori to, kar je resnično.

Govori to, kar je koristno.

Govori to, kar je prijazno.

Ne izgovori nobene neprijetne resnice.

Ne izgovori nobene prijetne laži.

Teozofija ponuja v razmislek razumen filozofski cilj za zaključek vsakega toka svojih številnih velikih evlucijskih programov, ki se imenujejo “Manvantare”. Te so imenovali “Modrost-nost” ali “Vzvišena Popolnost”.

Na splošno so vsa bitja - človeška ali ne, zemlje, svetovi, sistemi svetov, galaksije in onstran - povsem zapolnjena z oceanom večno-živečih monadičnih entitet, ki v sodelovanju delujejo v smeri tega visokega in idealnega cilja. V zvezi s tem Teozofija zelo odločno poudarja, da sta bratstvo in sodelovanje edini metodi, ki naj bi ju uporabili, da bi dosegli končen uspeh.

Ta izjemen učni postopek zahteva številna utelešenja in zaporedne nosilce iz mesa in materije. Reinkarnacija naj bi bila univerzalno dejstvo, ki odstranjuje strah pred “smrtjo” iz umov tistih, ki razumejo, da se mi vsi znova in znova ponovno rojevamo. Mi se ne bojimo spanca, in smrt je le daljši “spanec”. Tisti, ki so izkusili bližino smrti vedo, da obstoja življenje tudi po smrti.

Ta cilj je splošen. Znova združuje prijatelje in sorodnike, da nadaljujejo z delom in drug drugemu pomagajo na poti do idealne popolnosti ter omogočajo napredovanje, ki ga izpopolnjujejo skupaj, tukaj in sedaj.

Teozofija, kakršna je sedaj, je primer živega napredovanja zgodovine. Izreka dobrodošlico vsem prispevkom k njenemu stalno-rastočemu poročilu. Stalno dodaja takšna pričevanja in uporablja postopek pregledovanja in izpraševanja kot temelj za samo-kritiko in kot gorivo za sedanje so-delujoče mišljenje in izkušanje.

Skuša uporabiti modrost preteklosti in jo vnesti v trenutni okvir, tako da je dandanašnja prehodna “sodobnost” vedno na preizkusu. Obstaja “Večni SEDAJ”. V tem pojmu se stapljajo preteklost, sedanjost in prihodnost. Teozofija izreka dobrodošlico vsem razmislekom in idejam ter priskrbi mesto za obravnavo pridobljenih pričevanj. Pri tem pregleduje vse informacije, ki so se nakopičile, ter skuša zagotoviti natančen odziv na vse.

Nov vzgled

Jerome Wheeler

Kot študent sem trdno prepričan, da je teozofija bolj zdrava kot je kdaj koli bila - predvsem zato, ker dosega to, kar so številni Iniciati, ki so se zbrali, da bi leta 1875 sprožili njeno delovanje, nameravali doseči. Tisti EDEN med "mnogimi", ki je sprožil vzpodbudo, je postal Manu tako sproženega cikla - "je sprožil" ne v antropomorfem smislu, ampak v smislu "KLJUČNE NOTE ZAVESTI".

Jedro Univerzalnega Bratstva se lahko začne oblikovati šele potem, ko postane dostopen izbor literature, ki vsebuje magijo samo-preoblikovanja za tiste, ki jo vsrkajo. Madame Blavatsky je pristala na to, da postane grešni kozel ali "seme", preko katerega se je na nižji ravni objavila in postala dostopna KLJUČNA NOTA ZAVESTI. Postopek ustreza sajenju semena. Seme mora biti mrtvo (to je, izsušeno in brez življenja iz cikla, v katerem je bilo požeto). Šele nato je lahko posajeno, VZKLIJE v zemlji in izkusi drugo smrt. Vse to je v skladu s Cikličnim Zakonom. Na vzhodu, ga imenujejo PADMAPANI (ZAŠČITNIK CIKLOV).

Tako je bil najbolj pomemben del dela Madam Blavatsky neviden, kajti dogodki vzklijejo najprej v astralu, PREDEN vzniknejo nad zemljo v hrupen, bučen svet, v katerem živimo. Delo je bilo pred-rojstveno in mi študentje zgodovine imamo ta privilegij, da lahko razberemo širen obseg sprememb, ki so izšle iz kozmične maternice. Te spremembe so se najprej pojavile v Ameriki, da bi povzele preteklost in se vsejale v svežo zemljo, nato v Indiji, kjer so bile deležne zanikanja, križanja in izključitve, ter končno v Italiji, Nemčiji in Angliji, z namenom, da bi sprožile "novo gibanje na zahodu".

Da, gibanje je tako zdravo kot nikoli doslej, in jaz še nisem srečal iskreno resnega študenta Blavatskyjinega materiala, ki ne bi kazal znamenja DEJANSKEGA OKULTIZMA.

Teozofija danes

Dara Ecklund

Obstajajo vsaj trije načini, na katere so izgleda različne teozofske skupine skušale ostati na tekočem s časom. Eden od teh je ta, da so v ospredju ekološkega gibanja. Naša starodavna učenja spoštovanja vsega življenja so se razširila v zavest večjega dela družbe, tako da so bili v tem smislu teozofi pred svojim časom. Hvaležni smo, ko od zaščitnikov okolja slišimo o pomenu spoštovanja vsega Življenja kot Enega. Ta pristop ni bil vključen v židovsko-krščansko tradicijo, kakor je v svojem članku "Ali imajo živali dušo?" omenila HPB. Proti-vivisekcijske skupine so prevzele tudi zaščito udomačenih divjih živali in hišnih ljubljencev ter namenile silne napore, čeprav včasih oslABLJENE zaradi pretirane čustvenosti, da bi spremenile ponižujočo obravnavo nižjih življenjskih oblik.

Drugi vidni položaj, ki ga lahko pripišemo Teozofiji sami, je njena vizija prihodnosti znanosti. Ideje fizikov so pogosto skladne z idejami, predstavljenimi v TAJNEM NAUKU, tako da jih sodobni znanstveniki širijo naprej na načine, ki jih je predlagala HPB. Mnogi profesorji znanosti, kot sta na primer Rupert Sheldrake in Paul Davies, so napisali dela, ki se tako zelo skladajo z Okultnimi Znanostmi, da jih pogosto citirajo ali objavljajo naše teozofske revije. Z "Okultnimi" mislimo na skrite in ne psihične znanosti, ki so na žalost zatemnile Ezoterično Filozofijo. Mnogi sodobni fiziki skušajo podčrtati svojo povezanost z deli Blavatsky, vendar na nesrečo izkrivljajo njih namen. Medtem ko je HPB obžalovala preveliko poudarjanje Spiritualizma v začetkih Teozofskega Društva, pa je obenem upala, da bodo le-to znanstveno preiskano, s preizkušanjem in opazovanjem. Mi, sedanji člani, nismo bili sposobni spremeniti tega razvoja, pa čeprav nekateri teozofi čutijo, da je raziskovanje ob-smrtnih izkušenj, pri katerih sodelujejo, pomagalo proti temu cilju.

S spoznanjem o skupnem izvoru vseh religij so Teozofi morda najbolj vplivali na današnji svet. Nihče ne bo zanikal, da je naša zavest o različnosti religij, ki smo jo srečali tudi v naših šolah, v zadnjem stoletju hitro rastla. Kjer si včasih župnijske šole niso dovolile preučevati vzhodnih in buddhističnih religij, so študentom pogosto dodeljevali primerjalno raziskavo, kot običajno nalogo v javnih šolah. Primerjalna mitologija in religija sta sedaj ponujena študija na naših višjih in visokih šolah. Sedaj številni Teozofi zasedajo položaj profesorja in inštruktorja, da bi pomagali širiti ta širši filozofski pristop. Naš napor, da bi vzpostavili povezavo med različnimi teozofskimi skupinami, je veliko pomagal k ponovnemu združevanju gibanja.

Če povzamemo, Teozofija je imela vpliv, četudi zamujamo na področju etike ter smo slabotni pri branjenju teozofskih načel v strahu, da bi nas imeli za dogmatske. Še vedno nas čaka spoznanje, da imamo ključna predpisana filozofska načela, ki jih je potrebno podpirati, vendar pa ne vsiljevati drugim. Lahko se zgodi, da je drugi val vzhodnega mišljenja in religije preplaval Teozofijo, vendar pa ne moremo, da ne bi zaznali, da je zahodna družba še vedno tako zapletena v materializem kot je bila med industrijsko revolucijo, ko je HPB objavila svoje sporočilo, da bi rešila raso. Na kratko, še vedno nas čaka veliko dela.

Teozofija v Južni Afriki danes

Shelley Steijl

Pišem na podlagi osamljenega učenja in branja. Rada bi kaj prebrala o tem, kako se drugi - še posebej Južnoafričani - znajdejo na tej poti discipline in kako so sposobni uravnati svoje vsakodnevno življenje v okviru teozofske etike.

Tukaj, v Južni Afriki, ne poznam lože ali organiziranega društva, ki bi mu lahko pripadali teozofi - pa čeprav je to domovina takšnih ljudi kot je Aart Juraanse, ki je objavil dela AAB. Ko sem bila še najstnica, mi je moja mati, Euni Newell, predstavila teozofsko mišljenje in branje. Ona je tiha in predana študentka tibetanščine, Djwahl Khula. Odtlej sem se v 30-tih letih, tako kot ona, učila in stremela sama in le občasno srečala podobno misleče ljudi, s katerimi sem navezala stik in vzpostavila dopisovanje.

Tako kot mnoge zahodne dežele, je tudi Južna Afrika predvsem krščanska, četudi sta tukaj tudi velika muslimanska in hindujska skupnost. Za Kavkazijce je modno, da pripadajo priznani skupnosti vernikov in da so dejavni v okviru te skupnosti. Običajno obiskujejo krščansko liturgijo, vendar pa obstoja tudi močno prerojeno krščansko gibanje, h kateremu se sedaj nagibajo mnogi.

Mnogi grdo gledajo na New Age gibanje in New World prakse. V mladosti sem se naučila, da je nekonvencionalno razmišljanje le redko dobrodošlo. Prenekateri dobromisleči prijatelj me je skušal rešiti, zame moliti, me zaklinjati ali celo obsojati! Nek tesen in poseben prijatelj pa mi je priporočal dobrega psihologa!

Moram povedati, da takšen ostrakizem ne vpliva samo name. Vpliva tudi na moji dve pred-najstniški hčerki in mojega moža Colina. Zato sem se odločila, da bom raje KAZALA način življenja in razmišljanja, ki bi ga drugi lahko izbrali, kot pa da bi ga ZAGOVARJALA.

Tu pa tam me kdo vpraša, kje najdem svoj mir, mojo ljubezen do življenja in ljudi. Takrat previdno delim nekaj malega od svojega razmišljanja. Običajno raziskujejo sami, in takoj, ko postane pogovor preveč različen, preglobok, se umaknejo. Zaradi tega je moje razumevanje zasebno in osebno iskanje, ki ga delim večinoma z mojo mamo in svojima otrokoma, ki bosta, upam, tudi sami zrastle v misleči in beroči bitji.

Čisto preprosto, vsak dan skušam živeti na osnovi načel, ki sem se jih naučila, najsi je to volja delati dobro, ljubezen-modrost, nesebičnost ali ustvarjanje okolja na osnovi pristopa "živi in pusti živeti". Kjer je mogoče, poskušam isto opogumljati tudi v tistih, s katerimi živim in delam. Upam, da vsaka misel, beseda in dejanje deluje tako, da je naš svet malo bolj bogat, moder in zdrav kot je bil trenutek prej. To se sliši nekoliko utopično, preveč preprosto, a tako je!

Po povedanem sem prepričana, da v naši skupnosti prihaja do splošnega, širokega prebujanja. Ljudje več razmišljajo, postavljajo pod vprašaj tradicionalna pojmovanja. To se razkriva v tem, da jih privlači nadnaravno, življenje po smrti, duhovnost in psihizem. Izziv je najti ljudi, ki so že presegli tvojo lastno raven ali pa so podobno razviti. V tem vidim vrednost obstoja lokalne ali dopisne skupine v Južni Afriki.

Lakotno, z navdušenjem in s precejšnjo količino skromnosti prebiram dela in učenja drugih teozofov, saj spoznavam, da mi manjka še mnogo življenj do njihove razsvetlitve. Borim se, da bi uskladila moje vsakodnevno fizično življenje s stremljenji in izkušnjami, ki jih potrebujem za moje napredovanje v tem življenju, in tu bi mi mentor ali učitelj lahko izjemno pomagal. Iščem!

O “Teozofiji” in teozofiji

Aryel Sanat

Teozofija je to, kar se zgodi v teozofskih stanjih zavesti. To je vsekakor tisto, kar nam je povedal vsak posamezen učitelj ali šola večne modrosti, od pradednih časov naprej - vključno s sedanjo oživitvijo večne modrosti, ki se je začela z delom učiteljev H. P. Blavatsky, v glavnem preko Teozofskega Društva [TD]. Noben učitelj večne modrosti, sedanji ali pretekli, ni nikoli rekel, da teozofijo predstavljajo določena prepričanja - kot, na primer, reinkarnacija, karma, življenje po smrti, ali plastni - piti podoben - pojmovni pogled na način, na katerega je vse skupaj sestavljeno. Takšna prepričanja in metafizični (in zato povsem analitični) pogledi na svet so lahko del eksoteričnega načina predstavitve večne modrosti. Toda mešati nek analitični sistem z božanskemu podobnimi stanji pozornosti je enako absurdno kot mešati natiskan jedilnik s hranilno in obetajočo okusno hrano, na katero zgolj opozarja.

Ker te, povsem eksoterične pojme pravilno razumemo kot vidike pojmovnega sistema (in zato kot del metafizike), je primerno, da vedno, ko mislimo na takšne sisteme, besedo “Teozofija” pišemo z veliko začetnico. Dokaz za to, da so takšni “Teozofski” sistemi povsem analitični (in zato tako delitveni kot eksoterični) je dejstvo, da pod tem imenom obstoja veliko takšnih sistemov, ki jih pogosto istovetijo z ločenimi organizacijami. Glede na neizogibno realnost teh “teozofskih” delitev, kadar koli govorim o “Teozofih” in njihovi “Teozofiji”, tu ne mislim zgolj na člane TD, ampak na vse člane, študente ali privrženca različnih učiteljev, šol in gibanj, ki so izšla neposredno ali posredno iz dela učiteljev HPB. Na ta način dajem besedama “Teozofija” in “Teozofi” - mislim, da povsem ustrezno - precej bolj razumljiv in zgodovinsko točen pomen kot ga sicer sporočata. V vsakem primeru sta besedi, ki opredeljujeta takšne analitične sisteme - ki so vedno utemeljeni na pogojevanju - zapisani z veliko začetnico. Tako imamo Krščanstvo,

Islam in Judizem, kakor tudi vernike in analitične ideologije kot so Republikanci, Demokrati in Fašisti.

Po drugi strani pa je teozofija, ki so jo izvajale šole večne modrosti, globoko in nezdružljivo drugačna: predstavlja jo preseganje katere koli in vseh takšnih razlikovanj. Razlikovanja (kot so tista, ki temeljijo na rasi, veroizpovedi, spolu, barvi kože, verskega sistema in nacionalnosti, vsa izhajajo iz ideologij) so področje analitičnega uma, ki izključuje teozofijo. Resnično, sočutno-skrbno tovarištvo vseh človeških bitij in ljudi z vsemi živimi bitji, je nemogoče za vsakogar, ki opredeljuje nje istovetnost z izrazi katerega koli "pogleda na svet" z veliko začetnico - vključno s Teozofskim. Navsezadnje se imetniki takšnih pogledov že s samo naravo analitičnih "položajev", oddvajajo od ne-vernikov - in TD je bilo ustanovljeno zato, da bi to preseglo. Živimo v svetu, v katerem se velika večina ljudi, medtem ko naj bi hrepenela po miru in skladju, sočasno (in čudno) oddvajajoče istoveti z neko nujno delitveno ideologijo, poistoveteno z besedo z veliko začetnico, ki se lahko začne s "K" ali "I" ali "J" - ali "T".

Zdi se, da je večna modrost ali teozofija (brez velike začetnice, ker se ne nanaša na povsem pogojeno vez analitičnih delitev) eden in edini vir za odgovore na osebna, družbena in svetovna vprašanja, le da jo predstavlja vsakodnevna človekova globoka skrb za druge (še posebej za ljudi, ki jih človek dejansko srečuje) in za žive stvari, na katere v življenju trči. Ta zveza iz trenutka v trenutek s tem, kar je - kar teozofija predstavlja - odstre inteligenco in je sama po sebi inteligenca (ali božanska modrost, če želite). Takšna občutljiva inteligenca je tista, ki omogoča branje vsega, kar je kot odprta knjiga, in zato prinaša božansko modrost iz vsake izkušnje, ne glede na to, kako navidez "vsakdanja" je. To inteligenco bi lahko razporedili v sedemplastni (ali troplastni, ali petplastni, ali devetplastni) diagram, s katerim bi hoteli "razložiti" naravo tega, kar je; in ta inteligenca je bila v številnih pojmovnih sistemih, v katerih so jo razvrščali, analitično razrezana kot, na primer, "Buddhi" ali "Intuicija" (ali "Dajte-ji-Ime"). Torej so to de-

jansko velikokrat naredili, vedno v bran nekega nujno delitvenega analitičnega sistema.

Glede na vsebovano delitvenost vsake analize, bi morali poudariti, da je analiza čudovito sredstvo, ki je človeškim vrstam omogočalo razvoj visoko razvitih nivojev udobja in varnosti, ki jih naši predniki niso mogli uživati. Vendar pa so se vsa ta velika zmagoslavja analize odvijala izključno na fizičnem, mehanskem, materialnem področju. To je vzrok, zakaj je analiza tako izjemno uspešna na področjih kot so tehnika, gradbeništvo in računalništvo.

Po drugi strani pa je analiza povsem neprimerna v zvezi s psihološko-duhovnimi vidiki človeškega življenja in je žalostno neprikladna ter celo nevarna kadar koli opravi neustrezen vdor v ta področja, ki vključujejo človeško samo-spoznavanje, odnose (med ljudmi in tudi do drugih vrst) ter družbene ureditve. Analiza, na primer, ni sposobna dojeti takšnih realnosti kot so ljubezen, vpogled ali pravičnost. Ona lahko GOVORI o teh realnostih (in Bog ve, kako rada to počne) in zato ustvarja enostranske "pogled" na njih, kar nespremenljivo vodi do spora in do odsotnosti ljubezni, vpogleda, pravičnosti, lepote - ali teozofije. Analiza torej ni sposobna resnično razumeti teh realnosti - zato naj se "razlagajo" same.

Dvojno naravo analize - njene uspehe na fizično-mehansko-materialnem področju in njen popoln neuspeh v kraljestvu resničnega, dobrega, lepega, ki je področje teozofije - sem opisal v knjigi THE ANALYTICAL FALLACY (ANALITIČNA ZMOTA). V tej knjigi sem nadalje prikazal, da je analiza izven fizično-mehansko-materialnega področja delitvena, zaradi razlogov, ki so glede na zgoraj povedano sedaj vidni.

Realnost popolne neprimernosti in neustreznosti analize, da bi preiskovala "resnice", postane očitna, ko, na primer, "Teozofi" umeščajo božansko inteligenco (ali "Buddhi") kot eno od številnih modalnosti (druge so fizična, čustvena, mentalna in kavzalna) v nek diagram. Diagram je način razvrstitve in razvrščanje je povsem analitična operacija. Torej, ne glede na to, kako bister ali na videz "navdihujoč" za vernike je tak diagram ter kakšna

prepričanja navdihuje, nikakor ni povezan z občutljivim življenjskim slogom, kar teozofija je: v takšnem življenjskem slogu ne more biti delitve, na nobeni ravni, med “mi” in “oni”. Pa vendar so takšne delitve kruh in maslo vseh analitičnih sistemov izven realnosti fizično-mehansko-materialnega področja - in nek analitični sistem je točno to, kar skušajo biti, in so, vsi “Teozofski” sistemi.

Dober primer delitvene notranjosti vseh analitičnih sistemov (v tem primeru tistih, ki se nanašajo na “Teozofijo”) so brezštevne delitve med “Teozofi”, ki so nastale izključno na osnovi razlik, ki temeljijo na različnosti mnenj, to je, analize, voditeljev ali “naukov”, ki se razlikujejo glede na to, kaj ima nek vernik raje. Povem vam, bratje in sestre iz vseh “Teozofskih” organizacij - in to vam pravim z iskreno naklonjenostjo, ki prihaja iz moje globoke notranjosti - da je sedaj kritično obdobje, ko bi v naših življenjih potrebovali doumljivo teozofijo, namesto tragično razdrobljenih analiz. To je zelo resna stvar, moji bratje in sestre. To prav gotovo ni analitična igra, v kateri “imate vi svoje, jaz pa svoje mnenje”. Prerasti moramo takšen, očitno otročji pogled, še posebej, če vemo, da se sedaj nahajamo na sredi najbolj čudovitih priložnosti za posameznikovo preobrazbo v svetovnem merilu, kot tudi na sredi najbolj potresnih groženj dobrobiti našega planeta. Slučajno so vsi analitični pogledi izven fizično-mehansko-materialnega področja otročji in nevarni, kar sem dokumentiral v knjigi THE ANALYTICAL FALLACY (ANALITIČNA ZMOTA).

Razjasniti je potrebno, da “teozofska stanja zavesti” niso mišljena kot opis vzorca ravnanja, ki mu je potrebno slediti, kajti vzorci ravnanja so natančno to, kar prinaša vera v sisteme. Teozofski življenjski slog je prej sestavljen iz vstopanj, iz trenutka v trenutek, v božanskemu podobna (theos-sophia) stanja pozornosti, postopek, ki ne vključuje nobenih metodologij ali tehnik (ker so te vedno analitične) in ki vsebuje preobrazbo, če ga vidimo v luči vrste vezi-pogojujočih analiz, ki jih večina ljudi napačno obravnava kot “življenje”.

V času pred dobo preobrazbe, ki se očitno začenja sedaj, ko to govorimo, so takšna teozofska, preobrazbena stanja pozornosti imenovali z besedo "inicijacija" in raznimi okraski, dodanimi k temu izrazu. Na nesrečo, je beseda "inicijacija" izgubila svoj izjemno dinamičen, živ pomen zaradi tega, ker so začeli verjeti v besedno analitične razlage "inicijacije". Vsak posamezen učitelj ali šola večne modrosti - od starodavne preteklosti do uravnovešene sedanjosti - je trdil in podpiral dejstvo, da brez "inicijacije", brez preobrazbe ni teozofije: ta živi, se giblje in ima svoje bivanje le v "začetnih", božanstvu-podobnih, teozofskih, NE-ANALITIČNIH stanjih pozornosti.

Kaj je teozofija, sedanji položaj T.D. in prihodnost

Anand Gholap

Današnji znanstveniki in psihologi se zavedajo večine človeških potreb. Vendar pa še niso spoznali in se ne zavedajo v celoti, da imajo človeška bitja na določeni stopnji razvoja tudi duhovne potrebe. Kaj je duhovna potreba? To je spontana želja, da bi vedeli, kdo smo, zakaj smo se rodili, kaj pomeni delovati pravilno in kako se za to odločiti, kaj se zgodi po smrti, kakšna je narava Boga. Ko začne človek od znotraj čutiti to potrebo, postane nemiren, začne iskati odgovore na ta vprašanja. V upanju, da bo dobil odgovore na njih, začne prebirati knjige o duhovnosti, religijah, filozofijah, se srečuje z yogiji, obiskuje ashrame, duhovne organizacije in raziskuje različne poti.

Kot vse potrebe, je potrebno potešiti tudi to duhovno človekovo potrebo, da bi le-ta lahko živel srečno, bolj zdravo življenje in napredoval. Človek je razvijajoče se bitje in v vsakem življenju se razvija čustveno, intelektualno in duhovno. Tako vidimo napredek na mnogih področjih. Toda človeška stopnja ni zadnja stopnja v tem razvojnem procesu. Z razvojem pride do stopenj, ki bi jih lahko imenovali nad-človeške stopnje, na katerih človek dobi odgovore na vsa zgornja vprašanja in ko ve, kdo je, ve preko neposredne izkušnje, da je eno z vse-prisotnim Bogom. Pred tem je menil, da je ločen od drugih ljudi, živali, rastlin in mineralov. Toda sedaj, ko pozna Realnost Resnice, ve, preko neposredne izkušnje, da je del Boga in zato eno z vsem; on ljubi vse, brez razlikovanj.

Med dvema stopnjama - stopnjo, na kateri želi vedeti, kdo je, in stopnjo, ko začenja to odkrivati ter ko končno spozna svojo združenost z vsako stvarjo - se odvija nek proces. V pomoč človekovemu duhovnemu napredovanju, reševanju njegovih problemov, za usposabljanje ljudi, da bi spre-

jemali modre odločitve z upoštevanjem zakonov karme ali zakonov Narave in se tako izognili napakam ter živeli življenje na tak način, da bi postali dobrotvorna sila v svetu in nato pomagali drugim ljudem in svetu, je bila dana Teozofija. Teozofija dobesedno pomeni Božanska Modrost.

Teozofija vključuje vse. Čeprav je teozofska literatura bolj osredotočena na duhovni vidik življenja, pa ima za enako pomemben tudi razvoj znanosti, filozofij, umetnosti in materialne dobrobiti. Tako obravnava vse vidike življenja in poskuša pomagati napredku človeštva. V ta namen je bilo ustanovljeno Teozofsko Društvo. Znanje o Teozofiji, zakonih Narave, so podali številni okultisti, ki so preko lastnih okultnih raziskovanj pod vodstvom Mojstrov Modrosti odkrili zakone Narave in ustvarili doumljiv izbor znanja, ki lahko pomaga ljudem, če ga preučujejo, žive pravilno življenje, pospešujejo lasten in razvoj drugih. Tudi drugi aspirantje lahko preko neposredne izkušnje spoznajo, kdo so, to je, da so del vse-prežemajočega življenja, ki ga imenujejo Bog.

Po ustanovitvi teozofskega Društva, pred okoli 130-imi leti, je sedaj, zaradi uporabe jasnovidnih raziskav in okultnega procesa, skozi katerega so šli in o njem pisali nekateri člani, dostopno dokaj obsežno poznavanje zakonov narave, evolucije, zakonov karme, reinkarnacije in okultne poti. Zdi se, da je napredek Teozofskega Društva na podlagi trdne filozofije zadovoljiv, pa bo vseeno tu in tam potrebno dodati več znanja, ko bodo ljudje vsrkali to, kar je že bilo dano.

Kar se zdi, da manjka, je to, da to znanje ni dostopno na lahek način. Teozofija je obširen predmet. Nihče ne bi smel pričakovati, da jo bo razumel, potem ko je prebral 7 do 8 knjig, ne glede na to, kdo je njih avtor. Ta svet je izjemno zapleten stroj, ki mu vlada neskončno število zakonov. Zato je tudi predmet Teozofije, ki s prizadeva spoznati te zakone, tako širok. Mnogi poglobljeni študentje Teozofije so preučili stotine knjig in so zadovoljni z znanjem, ki so ga iz njih pridobili, vendar pa so tudi spoznali, da je to znanje le majhen del Teozofije. To, kar potrebujemo sedaj, je to, da omogočimo študentom dostop do vseh del o Teozofiji na najlažji in najcenejši način.

Najboljši način, da to zagotovimo, je ta, da besedila vseh knjig in člankov o Teozofiji vtisnemo na kompaktne plošče. Za vsa besedila bi bili potrebni približno dve plošči. Dostopna pa bi morala biti tudi na internetu, tako da bi bilo mogoče do njih dostopati iz katere koli dežele. In ker se uporaba računalnikov in interneta hitro širi v vseh deželah, bo mogoče ljudem na lahek način zagotoviti teozofska besedila, če bodo okultisti digitalizirali vse knjige, članke in govore.

Korenski vzrok vseh problemov je bil v vseh časih nepoznavanje zakonov Narave ali zakonov Karme. In če vsem ljudem podamo znanje o zakonih Narave, to je Teozofije, bomo odstranili ta korenski vzrok - povečini nevednost. Na tem polju, to je omogočanja dostopnosti besedil ljudem, da bi ti spoznali teozofijo, se zdi, da Teozofsko Društvo ni opravilo dela na takšni ravni kot bi moralo. Le malo ljudi pozna Teozofijo in med tistimi, ki jo poznajo, so le redki brali prave knjige in jih razumeli. V zvezi s tem, katere knjige brati in kako je mogoče Teozofijo uporabiti v vsakdanjem življenju, bi bilo potrebno boljše vodstvo.

Vzroki, da je teozofsko gibanje postalo manj učinkovito, so številni. Eden od glavnih vzrokov, je prepričanje, ki prevladuje v nekaterih sekcijah, da je mogoče širen predmet Teozofije razumeti s preučitvijo 7-ih do 8-ih knjig. Zaradi tega prepričanja, ne širijo svojega znanja z branjem nadaljnjih knjig. Drugi vzrok je ta, da Teozofija in Teozofsko Društvo nista deležna dovolj reklame. Tako veliko ljudi ne ve za TD. Tretji vzrok je ta, da si mnogi ljudje ne morejo privoščiti velikega števila knjig, in ker prebivajo daleč od krogov TD, nimajo dostopa do njihovih knjižnic. Toda internet in razdelitev zapisov na kompaktnih ploščah bo rešila ta problem.

Četrty vzrok je ta, da člani ne vedo, katere knjige o Teozofiji naj berejo, saj je na trgu tisoče knjig o duhovnosti in yogi. Mnoge od teh so napisali zgolj intelektualni tolmači, ki so prebrali nekatere knjige, potegnili nekaj zaključkov, ki so pogosto napačni, in sedaj v njih prepričujejo ljudi. Tako je le eno od stotih knjig zapisal resničen učenec, ki je imel izkušnjo iz prve roke in je duhovno razvit. Aspirant pa ne ve, katero od teh stotih knjig naj

bere. Zato bi študentom svetoval naj berejo le tiste knjige, ki so jih napisali učenci. Tu je nekaj avtorjev, za katere mislim, da so šli skozi iniciacije in je zato njihovo pisanje izjemno dobro za razumevanje Teozofije in lahko vodijo aspiranta skozi življenje in na pot okultizma - Annie Besant, C. W. Leadbeater, C. Jinarajadasa, Geoffrey Hodson, I. K. Taimni, G. S. Arundale, N. Sri Ram. H. P. Blavatsky je bila tudi učenka in je veliko napisala o Teozofiji, vendar pa njej jezik mnogi študentje težko razumejo. Tisti, ki ga pa, naj jo berejo. Sedaj se bralci lahko vprašajo, kako pa naj vem, da je nekdo učenec. Teh stvari ni mogoče dokazati s fizičnimi instrumenti in tudi ni načina, na katerega lahko to dokažem drugim. Toda, če je bralec dovolj razvit, bo na podlagi kakovosti pisanja, z uporabo razuma in intuicije razumel, da so bili to dejansko zelo razviti in izkušeni iniciati.

Druga pomembna stvar je ta, da je bila Teozofija, čeprav obstaja že dolge dobe, vedno podana v zastrtem jeziku, da bi prekrila skrivnosti pred ljudmi, katerih moralni, intelektualni in duhovni razvoj, ni bil zadosten in bi zato lahko zlorabili to znanje. Le redki ljudje, ki so pridobili notranje kvalitete, so bili sposobni razumeti in so bili deležni pomoči, da bi razumeli resničen pomen. Razumevanje Teozofije je odvisno od posameznikovega duhovnega, moralnega in intelektualnega razvoja ter dobre karme, pridobljene z nesebično pomočjo drugim v preteklih življenjih in v tem življenju. Ker se ti činitelji razlikujejo od osebe do osebe, pa četudi prebira prave knjige o Teozofiji, bo njegovo razumevanje odvisno od teh činiteljev.

Veliko je področij za izpopolnitev in za to, da postane TD bolj koristno za svet. Ko bo znatno število članov preučevalo prave knjige, razumelo teozofijo, živelo pravilno življenje in nadgradilo študij z dejanskimi dejanji nesebičnega služenja drugim, z edinim vzgibom, da bi jim pomagali, bodo sposobni pritegniti življenje iz Okultne Hierarhije, ki bo naredilo Teozofsko Društvo bolj živo, bolj dejavno in doseglo svoj cilj dvigovanja človeštva.

Obravnavati problem

Perry Coles

Na vprašanje, kaj je teozofija, je težko odgovoriti zaradi številnih razlogov. V svojem najglobljem pomenu je namreč onstran opisa in etiketiranja. Kako lahko opišemo neopisljivo in Absolutno? Na drugi ravni, bi lahko rekli, da je to altruistični način bivanja in življenja. Nekdo je lahko teozof, ne da bi kdaj koli slišal za besedo "teozofija". Skladno in nesebično življenje ga ali jo dela za teozofa v pravem smislu.

Na drugem nivoju poznamo teozofijo kot izbor učenj. Rečeno nam je, da jo je sodobnemu zunanjemu svetu prvič predstavila Madam Helena Petrovna Blavatsky. Okultno Bratstvo, kateremu so pripadali učitelji Madame Blavatsky, je dolgo ohranjalo ta učenja v tajnosti.

Ta učenja so bistvo velikih religioznih in filozofskih šol skozi čas. Sufizem, Vedanta, Kabala, Gnosticizem, Taoizem, Buddhizem in učenja Zoroastra, vsa vsebujejo vidike teh učenj Prastare Tradicije Modrosti, ki jih danes poznamo kot teozofijo.

Madame Blavatsky je nenehno poudarjala, da ni imela namena, da bi ta učenja postala dogma, v katero naj bi študentje slepo verjeli, si jo zapomnili in ponavljali. Prej naj bi priskrbeli praktično metodologijo odpiranja in širjenja uma, vpeljali povsem nov način razmišljanja. Učenja naj bi omogočila širši in bolj sočuten pogled na življenje in njegov namen. To naj bi človeštvo sililo v bolj sočutno delovanje, delovanje, ki ni ukoreninjeno v strahu, slepi veri in praznoverju.

Po smrti Blavatske, so mnogi avtorji Adyarskega Društva pomembno spremenili pojme, ki niso drobni odtenki v tolmačenju, ampak bolj velika nasprotja, pomembne nedoslednosti. Način njihovega pisanja, je podpiral slepo verovanje, temelječe na hierarhičnem miselnem okvirju vodja-in-cvetje.

To se je razvilo v trditve o Mesiji in Drugem Prihodu, zaokroženimi s slepo ubogljivostjo in vsemi okraski, ki gredo zraven.

Adyarsko Društvo to še vedno zanika. Dokler se v svojih publikacijah s temi vprašanji ne bo odprto soočilo, ne more iskreno trditi, da podpira svobodo mišljenja. Takšna svoboda vključuje odprto raziskavo, študij in izziv, kjer je to potrebno. Njegove publikacije se zdijo nesposobne resne debate in dvoma v ta pisanja “druge generacije”, ki jih nekateri študentje imenujejo “neo-” ali celo pseudo-teozofija.

Društvo prosim, naj resno obravnava ta problem in ga dejavno rešuje, tako da bi bilo mogoče slišati obe nasprotni strani v debati, ne pa zgolj en pogled, ki se izraža sedaj. To bi predstavljalo razvodje za teozofsko gibanje kot celoto in bi izjemno prispevalo k verodostojnosti naših učenj in k nadaljnjemu razvoju gibanja.

Kaj je teozofija in kam gre?

Bee Brown

Po vseh teh letih, še vedno težko z nekaj besedami opredelim teozofijo. Je različna za razne člane, ki so vanjo vključeni. Zame je izbor dragocenega znanja, po katerem živim, kolikor mi to dopušča moj psihološki ustroj. V tem kaotičnem svetu je bil moj življenjski cilj, da vsrkam razlog za svoje življenje in vsega okoli mene, korak za korakom, leto za letom.

Začela sem se zavedati, da življenje vsak dan ponuja številne izbire - velike in male. Moj študij teozofije mi je priskrbel ideje o bratstvu, o samo-nadzoru v delih, besedah in mislih, kar vse vpliva na to, kar se dogaja okoli mene. Mislim, da teozofija širi um in poglajlja srce. Oboje je nujno za modrost.

Obnovila sem zanimanje za smrt in za življenje po njej. Sedaj, v svojih šestdesetih, se lahko srečam s to situacijo v naslednjih letih. G. De Purucker je imel veliko povedati o tem. Razumevajoč, kako deluje vesolje, v tolikšni meri kot lahko, sem našla mir in strpnost do same sebe v današnjem svetu, v katerem je nasilje in beda. Ti sta del te evolucijske stopnje človeštva, večinoma zaradi nevednosti in karmičnih pogojev, ustvarjenih v oddaljeni preteklosti. Zaradi tega razumevanja so zame znosni.

Pri širitvi človekove zavesti, postane večja pozornost za pravičnost vseh stvari svetilnik upanja. Sčasoma bo človeštvo zraslo in postalo to, kar naj bi bilo. Vsak je odgovoren za svoje življenje. Dokler ne postanemo takšni kot Starejši bratje, lahko le ponujamo roko v pomoč, ko smo naprošeni. Ne bi smeli vsiljevati naših mnenj drugim, kajti naša mnenja so samo to - zgolj mnenja. Zapleteno je resnico razlagati na priložnostni način in pričakovati, da jo bodo drugi sprejeli. Teozofija kaže, kje je resnico mogoče najti, kar je nekaj drugega kot o njej pridigati.

Naša teozofska skupina bi lahko bila bolj dostopna za potrebe družbe, v kateri deluje. Pojavljanje Teozofskega Reda Služenja (TOS) je dobro zname-

nje. Lahko bi bilo roka Teozofskega Društva, kjer imajo krogi voljne člane, ki si želijo živeti tako, kot so se naučili, in koristiti svojemu mestu.

Rada bi videla, da bi bilo o astralnem svetu na voljo več informacij. Zdi se, da mnogi mentalni problemi nastajajo zaradi njegovega vpliva. Čas je, da ljudje zvedo, kako na njih stalno vpliva nevidno. Težko je, vendar upam, da bo Teozofsko Društvo sposobno pomagati tistim, ki so z eno nogo v tem in drugo v drugem svetu, ne da bi to vedeli. Društvo ima znanje. Ali ima tudi člane, ki bi ga preučevali in uporabljali? Sedaj prihajajo v inkarnacijo duše, ki morajo nujno vedeti več. Okolje psihičnih vplivov je močnejše kot kdaj koli. Nekateri otroci mojih prijateljev uživajo po priporočilih zdravnikov, ki poskušajo brzdati njihovo obnašanje, zdravila. Žalostno je, da je to edini način, na katerega jim družba pomaga.

Kako lahko pritegnemo Teozofsko Društvo v ospredje, da bi pomagalo tem dušam v težavah? Morda bodo drugi, mlajši voditelji sposobni to narediti. Ali je Teozofsko Društvo zgolj odlagališče knjig, ki vsebujejo modrost, ki jo potrebuje svet, da bi postal prijaznejši kraj? Ali pa je namen Društva tudi ta, da doseže ljudi, ki iščejo duhovno pomoč? Še vedno ne vem, celo po letih tesne vključenosti v Društvo.

Videla sem, kako so duše v težavah prišle na predavanje in se vključile. Nihče ne ve, kaj narediti z njimi, zato so prijazno odrinjene na rob, da ne bi motile postopkov. Nato se odpravijo drugam. Težko je ljudem brez mentalne priprave govoriti o ezoteriki. Navkljub temu obstojajo poti, kako razumljivo predstaviti osnove moči mišljenja, astralnega vpliva in elementarnih kraljestev. To od članov zahteva predano delo. To je področje, na katerem bi se moralo gibati Društvo, morda z uporabo TOS, da bi doseglo družbo in duše v sili.

Gotovo ima Društvo znanje, ki lahko koristi več ljudem in ne le njegovim redkim članom. V zadnjih stotih letih je nekaj od tega postalo splošno znanje, torej, nekaj smo že naredili.

Kaj je teozofija?

Dick Slusser

[Prispevek, ki je bil izvorno objavljen v reviji THE HIGH COUNTRY THEOSOPHIST za srečanje Rainbow Gathering, leta 1992.]

Kar poznamo kot teozofijo, je obsežen izbor učenj starodavne modrosti, ki je bil človeštvu podarjen preko številnih dob.

“Teozofija” pomeni božanska modrost in je ezoterično (skrito, bistveno) jedro religije, filozofije in znanosti. Vključuje učenja o izvoru in namenu življenja ter metafizične zakone in procese, ki vladajo vesolju. Ukvarja se s človekovo duhovno naravo in omogoča vpoglede v kozmogenezno (izvor in razvoj vesolja) ter antropogenezno (izvor in razvoj človeštva), vključno z namenom in sredstvi duhovne evolucije človeštva.

Teozofsko znanje ni izključno vezano na neko posebno skupino ali kulturo, ampak prej pripada vsem duhovno prebujenim, ki se odzivajo na njeno modrost. V sodobnem času se teozofijo istoveti s Heleno Petrovno Blavatsky in Teozofskim Društvom, ustanovljenim leta 1875, kot ponovno oživitvijo teozofske misli.

Vendar pa je tradicija precej starejša, in se pne nazaj do izvirnih skrivnih učenj, ki so bila človeštvu predana pred začetkom zgodovinskih časov. V zapisani zgodovini je ime “Teozofija” prvi uporabil v tretjem stoletju našega štetja v Aleksandriji, v Egiptu, Ammonius Saccas, in sicer v povezavi z učnji grških misterijev. On je zasnoval je eklektični teozofski sistem, da bi pokazal na povezave in podobnosti učenj v vseh religioznih sektah in narodih tistega časa.

Mistična teozofska misel in učenja so torej pred tem gojili starodavni grški filozofi in veliki misleci v starodavni Kaldeji, Perziji, Babiloniji, Egiptu in Kitajski. Ustanovitelji vseh velikih religij so učili nek vidik ezoterične tradicije. Bogat in globok vir teozofije je prišel iz Indije in Ved (hindujskih

spisov), Upanishad, Bhagavad Gite. Vidike teozofije lahko najdemo tudi v ezoteričnem (gnostičnem) krščanstvu, kabali hebrejskih učenj, buddhizmu, taoizmu in sufizmu (ezoteričnem islamu).

Ob prepoznavanju bistvene združenosti vseh velikih religij, teozofija ne skuša nikogar spreobrniti od njegove izbrane religije, ampak skuša pojasniti in razkriti skrite notranje pomene svetih besedil.

Teozofija je sinteza najglobljega mišljenja vzhoda in zahoda. Osredotoča se na širšo sliko celovitosti obstoja - VSEGA, KAR JE - in uporablja vključujoč, povezovalen pogled. Čeprav po izvoru starodavna, je dejansko večna. Danes je enako sodobna, saj ponuja so-odnosnost ali prerez znanja v dvajsetem stoletju in sredstva spreminjanja znanja v modrost, razumevanje in duhovno razsvetlitev.

Ali je teozofija koristna?

Bruce F. MacDonald

Kaj je Teozofija in kam mora iti v današnjem svetu, da bi ostala pomembna?

Na moji trenutni stopnji v življenju skušam brati to, kar se mi zdi koristno in se ne menim za ostalo. Seveda ni povsem tako preprosto, toda moj pri-stop želi biti utilitarističen. Ugotavljam, da je teozofsko čtivo zelo koristno. Ko sem prvič prebral teozofsko pisanje, sem bil že dolgo na duhovni poti, več let meditiral ter odkril v spisih HPB in Judgea poročilo, ki je nakazovalo, da sta bila tudi onadva že dolgo na podobni poti in sta lahko o njej govorila inteligentno in z vpogledom. Zanimala me je predvsem njuno “izkušanje” duhovnih področij. Nekatera gradiva o razvoju različnih obel in nekatere evolucijske ideje sem sprejel z zanimanjem, vendar ne kot nekaj, na kar bi se zelo navezal.

Nisem bil v nobeni teozofski skupini. A ko sem prvič skočil v teozofski ocean, ali vsaj v internetno razpravo kot del te vode, sem bil presenečen, koliko mržnje je bilo med razpravljalci. Organizacija, posvečena Bratstvu Človeštva se je zdela neprimeren kraj za takšno sovraštvo.

Odzivi so seveda odvisni od tega, kaj človek pričakuje od določenega predmeta. Očitno precej ljudi ni videlo tistega, kar so hoteli, in so se odzivali v skladu s tem. Dejansko se je zdelo, da so v teozofskih spisih našli nekaj, kar lahko napadajo z dozdevno nekaznovanostjo. Takšen odziv se mi je zdel nekoliko “nekoristen”. Zakaj ne pustijo spisov tistim, ki se jim zdijo vredni in si poiščejo nekaj, kar bi cenili? Po določenem času se je začelo kazati, da dejansko sploh ne iščejo vrednosti, ampak da želijo le napadati, zaradi napadanja samega. Če ne bi bilo govora o teozofiji, potem bi jim gotovo ustrezalo tudi kaj drugega. Želja po napadanju običajno poišče ustrezen predmet, in za nekatere je bila Teozofija pač pri roki.

Večina mojih odzivov je, kakor lahko vidite, povezana s “koristnostjo”, kajti v duhovnih področjih, je tisto, kar ni koristno, odvrženo. Ni vredno, da bi se človek vezal na ali se boril z nečim, kar na duhovni ravni ni za nobeno rabo. Le nižji ego se ukvarja z nekoristnim in se glede njega nenehno prepira.

V razpravi, kje je Teozofija danes, govorim najprej o tem sovraštvu zato, ker se zdi, da je imela Teozofija že od začetka opravka s številnimi obrekovalci, katerih večino so prej gnala osebna sovraštva kot pa pretehtano raziskovanje idej, ki jih Teozofija predstavlja. Predvidevam, da bo del prihodnosti Teozofije, kakor je bila tudi njena preteklost in je sedanjost, vključeval te obrekovalce. In to, mislim, je problem, ki ga bodo morali sovražniki Teozofije preseči med svojo lastno duhovno rastjo, Teozofija pa bo morala z njim živeti. Teozofi se bodo morali osredotočiti na teozofske ideje, namesto na obrekovalce.

Do Teozofije sem prišel po mnogih letih tihe meditacije in obsežnega branja svetovne literature in tradicij. V teozofskih učenjih nisem našel nič napačnega. Nasprotno, težila so k razjasnitvi in dostopnem povezovanju številnih različnih religijskih in filozofskih tradicij sveta. V nekaterih primerih so bila celo čudovita v načinu razjasnitve tradicij, ki so bile skrite ali nejasne.

Šel sem tudi skozi življenje-spreminjajočo prebuditev Kundalinija in iskal kakršno koli čtivo, ki bi mi pojasnilo, ali vsaj podalo nek intelektualen model za mojo izkušnjo ter mi jo pomagalo razumeti. Preden sem začel brati HPB in Judgea, sem našel zelo malo takega, kar se mi je zdelo natančen odsev mojega Kundalini in drugih globokih duhovnih izkušenj. V teozofskih spisih HPB in Judgea sem začutil “pravo stvar”. To sta bila človeka, ki sta vedela, o čem govorita, na podlagi lastne notranje izkušnje o številnih duhovnih stanjih in procesih. Na področju duhovnega pisanja je mogoče z lahkoto prepoznati prevaro, še posebej, če si šel sam skozi opisano izkušnjo. Zdela sta se mi pristna.

Od branja njunih del sem imel veliko korist, saj so se nanašala na moja lastna duhovna iskanja. Podala sta simboličen zemljevid duhovne zavesti,

ki je bil točen odsev tega, kar se dejansko dogaja med procesom duhovne rasti: čeprav verjamem, da tisti, ki niso šli skozi to rast, ne bodo sposobni videti resnice v tem, o čemer govorita.

A vrnimo se k sporom. Ti odsevajo gibanje, ki se sedaj odvija v naši družbi. V internetnih razpravah sem odkril veliko "nauka glave". Intelktualno iskanje, stvar, na katero se osredotoča naša družba, je na začetku lahko v pomoč, a navsezadnje ne daje odgovorov na globlja življenjska vprašanja. Ljudje iščejo nekaj onstran Manasa in njegove suhe logike. Teozofija bo morala iti onstran tega, če naj bi preživela čas v zgodovini, v katerem ljudje iščejo dejansko pozornost, o kateri mnogi Teozofi govorijo le teoretično.

Mene je zanimal predvsem "nauk srca". Namesto učenja o sedmerni naravi človeka (na primer), je sedaj pomembno vprašanje, kako se človek dejansko giblje iz narave želja, preko konfliktov in vezanosti ega nižjega Manasa, do neposrednega razumevanja Atma/Buddhi? Kako človek uporabi intelektualni zemljevid, ki ga ponujajo pisanja, in dejansko hodi po notranji poti, katere simboli so? Kaj pomeni, izkustveno, zavedati se Jive, Prane, Kame, Linga Sharire, Manasa, Buddhija in Atmana? Odkril sem, da se je mogoče zelo zavedati vseh teh in jih celo "uporabiti" za zdravljenje življenja, telesa, duha. Blaženost očiščujočega "chit", osrednje "spoznavajoče narave" Jaza, brez vezanosti ega, je vsekakor vredno iskati.

V številnih letih notranje raziskave preko meditacije, preko poslušanja Glasu Tišine, sem skušal najti odgovor na ta vprašanja. V Tišini notranjega Jaza se preverja teorija spisov in se dokazuje kot točen vodnik. V Tišini se pojavlja zaznava Buddhija. Kraljestvo Nebes JE v notranjosti.

Manas se stalno prepira in bori, kajti Manas je tako strašno vezan na samovarovanje, omejeno istovetenje ega. Vendar, da bi lahko napredovala, se mora Teozofija, tako kot posameznik, povzpeti onstran intelektualnega ega do neposrednega razumevanja Jaza.

Teorija je v redu, in zgodnji Teozofi so nas obdarili z njo. Vendar pa se ne smemo ustaviti tu in nenehno pogrevati preteklost. To, kar potrebujemo

sedaj, je ponotranjanje teorije, da bi postala del naše lastne notranje duhovne prakse. Jaz mislim, da je “Duhovna Praksa” tisto, kar mora poudariti Teozofija. Poslušati moramo Glas Tišine in tam najti tiste izkušnje, na katerih temeljijo učenja. To je naslednja stopnja v naši človeški evoluciji, v evoluciji Teozofije: da se premaknemo od meja Manasa, intelektualizma, majhnega ega, k neposrednim, intuitivnim zaznavam Buddhija, Modrosti, Božanske prisotnosti v vsem, kar živi, Atmana.

Kaj je teozofija?

Marty Lyman

Teozofija je:

Starodavna Modrost obširen izbor starodavnih učenj.
Odkrivanje odkrivanje idealov v izgubljenem znanju.
Raziskovanje raziskovanje vzhodnjaškega in zahodnega izrazoslovja.
Iskanje raziskovanje temelja religij in filozofij.
Kritika primerjava znanosti in filozofije znanega in nevidnega sveta.
Napotki izbor etičnih idej o tem, kako živeti življenje.
Misticizem raziskovanje skritih notranjih svetov.
Univerzalno Bratstvo uresničitev "Enega" življenja.
Milost blagoslovi bratstva uresničenih mojstrov.

Teozofija ni:

Dogma ampak izbor učenj, brez meja.
Tantrična praksa ampak kažipot do raziskovanja.
Določena pot ampak razprava o deželi brez poti.
Posebna yoga ampak vrata, ki vodijo do mnogih yog.
Izključevalna skupina ampak vključevalna skupina ljudi, pripravljenih "poskusiti".

Kam gre Teozofija?

Izbor teozofskih učenj ostaja na razpolago tistim, ki so jih pripravljene sprejeti. Nepopustljivi bodo pripravljene delati z in za ta učenja. Zato bodo tisti, ki ostajajo v organizacijah in študijskih skupinah, maloštevilni.

Mnogi izrazi, ki so jih predstavili zgodnji Teozofi, so sedaj v našem jeziku splošni, vendar pa ideje potrebujejo več časa, da bi jih dojel svet. Na nesrečo zato, ker ostaja teozofija bolj izbor učenj kot pa praksa, mnogi pridejo, jo preučujejo in gredo dalje k drugim vedam.

Nekateri, tak kot jaz, jih bomo uporabili za nove yoge in vede. Drugi, kot Dick Slusser, bodo ostali zato, da pomagajo ohraniti njih edinstveno zgodovino. Spet drugi bodo uporabili informacijo za študijska prizadevanja.

Kako dejavne so teozofske organizacije je odvisno od tega, kako sprejemljivi za učenja so njih ljudje na danem področju, od tega, kako dobro lahko teozofi utelesijo učenja v svojih življenjih in kako sodobne so njihove metode predstavitve.

Večina knjig je poceni ali zastonj na internetu.

Kaj je dejansko teozofija?

Leon Maurer

Nekateri bodo morda rekli, da je teozofija metoda ukvarjanja z življenjem. Pravilno, a je tudi izbor mišljenja na osnovi temeljnih načel. Zadeva izvor in genezo vesolja, njun odsev v evoluciji človeštva in naravo bivanja na splošno. Ni potrebno, da človek veruje v njo brez resne obravnave, ampak prej, da jo preveri kot resnično sintezo znanosti, religije in filozofije. Kako to lahko naredi? Človek se poglobi, preuči temeljne ideje o dejanski metafizični naravi realnosti, prakticira “živeti življenje” in izpolnjuje svoje dolžnosti - med meditacijo o teh resnicah v povezavi s človekovo lastno notranjo naravo - ves čas podprt z samo-zamišljenimi in samo-določenimi napori. S pomočjo teh sredstev človek najde in sledi Učitelju umetnosti življenja in je pri tem svoj lastni višji jaz – neposreden odsev vse-modre in vse-poznavajoče univerzalne duše. Sicer lahko človek porabi celotno življenje, da sledi gurujem in počne dobra dela le za to, da spozna, da je dejanski učitelj v njem.

Teozofska izkušnja, ki vodi do razumevanja Univerzalnega Bratstva in njegovega izraza v odnosih z drugimi, se lahko udejani le s sledenjem obetajočemu odnosu s tistim resničnim notranjim Mojstrom. To je na koncu edini vredni učni sistem. Rekli: “Teozofija je to, kar teozofija počne” in “Zdravnik zdravi samega sebe”, to najbolj popolno odsevata.

Teozofija ni v nikakršnem odnosu do organiziranih skupin ali malikovanja, ki ga, morda ja ali morda ne, promovirajo. Nanaša se le na notranji jaz. Na takšen način dosežemo našo individualno samo-uresničitev ali razsvetlitev, ki ni odvisna od avtoritete, verovanj, ritualov in idolov ali učiteljev.

Dovoljevanje cvetenja tisočih cvetic

Paul Johnson

Obravnavajmo vprašanja interdisciplinarne tekmovalnosti. Ali je, ali ni, gnoza modrecev kakovostno nadrejena znanju učenjakov, je onstran mojega dožemanja. Kar me zanima, je umetnost “biti vedno v majhni prednosti” med različnimi vejami učenosti, in kako to velja za Kantovski “das ding an sich” (poznati stvari, takšne kot so, op.p.).

Ko sem objavil datum nastanka knjige *Book of Mormon* na forumu, posvečenemu ameriški religijski zgodovini, je bila silovitost ugovorov presenetljiva. Številni udeleženci so določno grozili, izražajoč svoje pravično ogorčenje. V osnovi je šlo za: “Kako si upaš dotakniti svetega spisa s svojimi umazanimi zgodovinskimi rokami?” (To je tudi v osnovi nekaterih ugovorov v zvezi z zgodovinskim raziskovanjem teozofskih Mojstrov.)

Ogorčenje na forumu je prihajalo iz ust ljudi, ki niso verjeli, da je bila *Book of Mormon* prevod iz reformirane egipčanščine. Razsvetljuječe je bilo opazovati, kako so hlinili ogorčenje ob mojem namigu na to dejstvo in po drugi strani prejemati sporočila zgodovinarjev, ki so v bistvu govorila, “kar tako naprej, kolega”.

Jasno je, da sta panogi študija religij in zgodovine vpleteni v vojno, kdo bo koga. In lahko bi dodali tudi psihologija, sociologija in parapsihologija, ki vse lahko ponudijo le še dodatna skrčena poročila.

To nas pripelje do naslednje šablone za obravnavo Teozofije. Recimo, da postavimo tezo, da “človek nikakor ne more razumeti teozofskih Mojstrov,” nato pa nastavimo številne možne odgovore:

- * ne da bi jim bil celo življenje religiozno predan (model študija religij);
- * ne da bi sprejel pristnost paranormalnih pojavov, ki jim jih pripisujejo;
- * ne da bi zavrnil njih pristnost;

* ne da bi razumel Blavatsko s psihološkega zornega kota (v smislu mnogodelne osebnosti) ali

* brez podrobne informacije o Blavatskyjinih zvezah z zahodnimi tajnimi društvi, Indijskimi političnimi voditelji in religioznimi reformatorji (moj lasten pogled).

Ta seznam bi lahko šel še naprej in naprej; možni so še številni drugi odgovori. Lahko se nanašajo na katero koli osebnost v zgodovini religije.

Želim si, da bi dovolili cvetenje tisočih cvetov, ne da bi poskušali drug drugemu uničiti cvetje, rekoč, da nima pravice so-obstajati z našim.

Ne ustvarjajo problemov samo akademiki, ki uporabljajo toge kategorije in nato vztrajajo, da lahko razumemo pojav le v mejah teh kategorij. Ljudje se težko navadimo na ta način. Imamo vgrajen odziv: bij ali beži, žri ali boš požrt, v tem, kar se imenujejo plazilski možgani. Vendar se v zahvalo neo-cortexu težko navadimo tudi na zaznavanje odtenkov in zadrževanje mnogostranih pogledov. Morda le modreci lahko dosledno ohranijo to raven, vendar pa v tem lahko najdemo svojo bodočo evolucijo.

Teozofija v svetu

Pedro Oliveira

Postala je navada reči, da živimo v dobi teme. Včasih se zdi kot brezkončna noč, ko je zora neskončno odložena. Nekateri bi vztrajali pri opredelitvi, da je to svet po 11. septembru, kot da ne bi vse vrste strahot obstajale že pred napadom na Združene Države.

Dandanes je več kot očiten boj med lučjo in temo v človeškem umu. Obstajajo tisti, ki ubijajo, mučijo in na slepo pohablajo v obliki "ideološkega poročila" o njihovih lastnih vzrokih, pri čemer je zaimek "njihovih" v precejšnji meri višek njihovih umskih teženj. Obstajajo številni drugi, ki izkoriščajo, zlorablajo in trgujejo z ženskami in otroki, ne zaradi ideoloških razlogov, ampak zaradi golega pohlepa po hitrem zaslužku. Spet drugi iz svoje religije ustvarjajo zadnji branik zoper "barbare", "pogane", "nastika", in goreče zagovarjajo predstavo, da je le NJIHOVA tradicija prava. To počnejo vsi, četudi blaženo nezavedajoč se dejstva, da neskončno veselje strmi v njih z vseh mogočih smeri ter spreminja v tarčo posmeha vsak izključujoč pogled na Večni Red.

Pa vendar obstojajo v vsaki deželi, gotovo v vsakem mestu takšni, ki vsak dan prenavljajo v svojih srcih sveže spoznanje, da so povezani z vsakim in vsako stvarjo in ki se ponujajo v služenje brez kakršnega koli drugega vidnega razloga kot tega, da bi delili veličastje in vzvišenost življenja v vsaki obliki. Nekateri postanejo prostovoljci v stalno rastočem številu nevladnih organizacij po svetu, ki delujejo zato, da bi olajšale človeško trpljenje. Drugi služijo na številnih drugih področjih in včasih tiho pošiljajo navzven svojo ljubezen, sočutje in zdravilne misli mnogim, ki tako zelo potrebujejo nefizično pomoč.

Če je res, da je bistvo Teozofije altruizem, potem moramo priznati, da je v svetu kar precej dejavne Teozofije. Če študij teozofije ne more, ali ne uspe,

prebuditi trdno stremljenje po altruističnem delovanju, potem morda pristop ni pravi ali pa nam ne uspe doseči njenih bistvenih načel. Vsako temeljno teozofsko načelo je zgovorna trditev o globoki medsebojni povezanosti, ki je jedro vsakega izražanja življenja.

Blizu nam je na knjige osredotočena Teozofija. Ali se lahko sedaj učimo Teozofije v učnem razredu, ki je svet? Ali lahko vidimo, kako duh Nauka Modrosti danes prepaja številna življenja in organizacije ter z dejanji objavlja bistveno enost vsega človeštva? Ali pa bomo ostali pri mišljenju, da je Teozofija za redke in da je Modrost Dob sedaj avtorsko zaščitena?

Ali nas lahko svet nauči Teozofije?

Teozofija kakor jo vidim jaz

Chris Bartzokas

Od večine ljudi nezaznan obstoja tok Resnice ali Znanja, ki napaja temelje vseh glavnih religij, filozofij in starodavnega izročila; od otroških dni človeštva do danes. Filozofsko so ga poimenovali z različnimi nazivi, Arhaična Modrost-Religija, Atma-Vidya, Eklektična Filozofija, Ezoterično Znanje, Philaletheia, Tajni Nauk ali Nauk Srca, Teozofija.

Njegovo verodostojnost je potrdila izkušnja neprekinjene vrste adeptov in mistikov, ki so ga predajali iz generacije v generacijo, ustno, preko ideogramov ali besedil. Preplavljen z Njihovim sočutjem in nesmrtnim usmiljenjem razlaga skrivnosti Vesolja in Človeka.

V bistvu razpleta skrivnost zavesti in pomaga iskrenim raziskovalcem pri učenju o Znanosti Življenja, izvajanju Umetnosti Življenja in zaznavanju Modrosti Bivanja. Je jedro naše duhovne dediščine.

Ko se začnejo preko študija in nesebičnega ravnanja iskreni aspirantje vzpenjati proti Njegovim Večnim Resnicam, lahko rečemo, da se je začelo resno odvijati iskanje osebne razvoja. Vendar se mu, v mističnem smislu, lahko približajo in slišijo Glas Tišine le tisti z izjemno moralno čistostjo.

Preden je bila v devetnajstem stoletju znova predstavljena arhaična modrost-religija, so se začeli zbirati temni oblaki. Žalosten odsev stanja človeštva je dejstvo, da je plemenita organizacija, katere objavljen cilj je bratstvo, izzvala ne-bratsko držo do svojih glavnih predstavnikov; in do tistih, ki so želeli ostati verni Stvari; to počne še dandanes in v tej dobi.

Navkljub čudnim stvarem (in morda, zaradi njih), je Teozofija preživela to dolgo in bolečo distocijo (oteženo delovanje, op.p.). Klila je na najbolj neverjetnih mestih, ne da bi jo ovirala stara orodja, katerih večina so umirajoče lupine. Njeno sporočilo je sedaj dostopno vsem. ZBRANA DELA H. P. Blavatsky so splošno veljavna priporočena besedila v javnih knjižnicah;

mogoče jih je najti v vodilnih knjigarnah; in v zahvalo našim ameriškim bratom so dostopna tudi na svetovnem spletu.

Vse bolj številni razumni ljudje postajajo dejavni in lojalni zagovorniki Teozofske Stvari. Delujejo učinkovito, vendar brez veliko pompa in formalnosti. Podobno tistim Velikim Dušam, ki so ponovno oživila stara učenja, ostajajo neznani in brez kakršne koli zahvale. Jedro univerzalnega bratstva se je v popolnosti vzpostavilo. Prihodnost je svetla.

Kaj je teozofija in kam gre?

Charles Cosimano

Presneto, to sta dve težki vprašanji, še posebej zato, ker moram odložiti moj klobuk dvornega norčka in biti resen. Takole.

Mnenja sem, da sta opredelitev Teozofije in njena usmeritev tako prepleteni, tako da ni mogoče obravnavati ene brez druge. Teozofija, kakršno poznamo, je bila kreacija devetnajstega stoletja, časa kraljice Viktorije. Mi ne živimo več niti v senci tistega časa in naš kulturni pogled, vsaj v ameriškem imperiju, ni nagnjen k temu, da bi gledal na ustroj vesolja z istih predpostavk. Pojem duhovne Hierarhije, tako poenostavljen kot je na primer v Pismih Mojstrov, nam ni le tuj. Na nek način je neizgovorjena priskutnost. Zato vsako pozivanje na ta hierarhičen pojem naleti, ne le na zavestni skepticizem, ampak tudi na kulturološko opredeljeno nezavedno ugovarjanje. (Teozofija pri tem ni edina žrtev. S tem se mora ukvarjati tudi papež.) To, kar se je zgodilo v zadnjih petdesetih letih, je to, da je Teozofija prenehala biti, na svoj poseben način, del kulture, in je postala proti-kulturna, vendar pa ne na ta način, da se nanjo odziva širša družba.

To ne pomeni, da je Teozofiji usojeno, da postane institucija, zgrajena iz doktrinarnih neprimernosti, ne glede na to, kako to izgleda na različnih forumih. Pokazala je izjemno spretnost, da se razvija in prilagaja, včasih na načine, ki so za člana Teozofskega Društva moteči, včasih pa na načine, ki so zanj povsem smešni; vendar pa se proces evolucije nadaljuje, ne glede na njegova občasna spotikanja in slepe ulice. Naučila se je prepoznati svoje omejitve. Ne bo postala svetovna religija ali kot institucija nekakšna svetovna sila; in starejša gradiva, ki so to podpirala, sedaj dobro število teozofov obravnava z opravičenim odporom; vsaj tisti, ki so si vzeli čas, da so jih prebrali. Zavračanje dogmatikov, vsaj v Adyarskem društvu, je odprlo vrata vsem mogočim špekulacijam in razmišljanjem, kar je dobra stvar, kajti s tem, ko poskuša biti odprto, kolikor se le da, in dovoljevati duhovno eks-

perimentiranje, je ustvarilo področje strpnosti in svobode, ki mu ni enakega v nobeni drugi duhovni organizaciji.

Ko sem se pred 25-timi leti pridružil Teozofskemu Društvu, je bil na knjižnem zaznamnem traku v Olcott Library napisan kratek stavek. Ta se je glasil: "Najdi svojo pot, drzni si jo živeti." Teozofija je postala varno pribežališče, kjer lahko ljudje počnejo prav to; in le to ji lahko obeta dobro prihodnost.

Nekaj misli o teozofiji in njeni prihodnosti

Jake Jaqua

Da je “Theosophy World” dosegel že stoto številko, je dokaz, da je teozofski svet zdrav in da ima prihodnost. Elektronske revije kot “Theosophy World” in “Aquarian Theosophist” ter druge dosežejo tisoče in so dokazale, da so privlačne za javnost, saj še vedno obstojajo, po nekaj letni poskusni dobi. To so predvsem ezoterične publikacije, oziroma takšne, da človek ne bi razumel, o čem govorijo, brez predhodnega filozofskega poglobljanja. To je v redu. Vem, da jih tudi jaz ne bi razumel, ali da me ne bi pritegnile, če se ne bi številna leta zanimal in se navduševal nad drugimi sistemi in posebnostmi. To, kar vem sedaj, je to, da je Teozofija Blavatske razred zase.

Kaj skriva prihodnost? Zdi se nenavadno, da se človek rodi prav v času, ko je takšna filozofija tako lahko dostopna. Lahko bi se vprašal, zakaj zdaj? Iz literature lahko zvemo, da takšni avatarji pogosto pridejo tik preden nastopi, za civilizacijo na splošno, obdobje kaosa. Vidimo, da je Jezus prišel le nekaj stoletij pred evropskim srednjeveškim obdobjem, uničenjem vseh misterijskih šol in potapljanjem Evrope v dobo teme. Ali se bo nekaj podobnega ali celo večjega zgodilo tudi z našo sedanjo civilizacijo?

Obstaja teozofska trditev, da si nas, zahodne barbore, od obdobja Tsong-Ka-pa-ja Blavatskyjina Trans-Himalajska šola prizadeva v vsakih zadnjih 25-tih letih vsakega stoletja povzdigniti svet. Sedaj se nahajamo v samodejnem, negativnem odzivu na ta napor. Morda je bilo pričakovati, da se bo tak napor udejanil preko teozofskega gibanja, kar pa se ni povsem uresničilo. Vendar pa smo doživeli velikanski val zanimanja za buddhizem in da je Dalai Lama postal svetovna osebnost ter prejel Nobelovo nagrado. Po mojem mnenju to zadostuje za prepričanje, da se je teozofska napoved uresničila. Človek se sprašuje, kaj bi se lahko porodilo iz širjenja svetovne

demokracije, nove religije, ki se poraja iz računalniške znanosti in interneta, ponovnemu oživljanju druidizma, dokazov in stikov s civilizacijo na planetu v ozvezdju Alpha-Centauri, ali iz ponovne oživitve in očiščenja hinduizma?

Naša civilizacija se lahko potopi v kaos. Dežele prvega in drugega sveta se skoraj povsem zanašajo na računalnike, in se bodo to še bolj v prihodnosti. Računalniki zahtevajo zelo visoko stopnjo popolnega reda, da sploh delujejo, zato tudi obstoja ustrezen potencial za popoln kaos. Obstaja tudi možnost za podtalno tehnokracijo, in morda ta do neke mere že obstaja. Prevladujejo romani in filmi o znanstveni fantastiki (Mad Max, Terminator, itd.), O "življenju po padcu". Morda je to glas podzavestnega videnja prihodosti in kar se je zgodilo že mnogokrat v naši lastni in atlantidskih civilizacijah. Prihodnost Blavatskyjine Teozofije, modrosti-religije, bo morda last osamljenih knjig, slučajno shranjenih računalniških dokumentov, ki bodo končali v anarhističnih skupnostih.

Človek se sprašuje, zakaj bi se sekiral. Dobro, zaradi ene stvari, s kvazi-sebičnega zornega kota, bi prenos informacije na naslednje generacije lahko povečal možnost, da bo ob njegovem ponovnem rojstvu ta informacija dostopna, zaradi česar bodo dejansko rešena in izboljšana življenja. Tako bo spletni dokument tistih Blavatskyjinih člankov, za katere si boste vzeli čas in jih shranili na disk, lahko nenamerno rešil civilizacijo v propadanju ali vsaj nekaj več življenj.

Kaj je teozofija ... in kam gre?

Joy Mills

Vsi študentje dobro vedo, da noben uraden dokument Teozofskega Društva ni nikoli opredelil besede “Teozofija”, kar pa ne pomeni, da je Teozofija neka brezoblična “stvar” ali nek “vse-objemajoč” izraz za nekaj, kar si človek pod tem izrazom predstavlja. Zato bi predlagala, da namesto tega, da se sprašujemo KAJ JE Teozofija, raje razmislimo o določenih razlikovalnih značilnostih tega izraza.

Prvič, o Teozofiji kot besedi, ki jo je mogoče raziskovati glede na njen izvor ali pa glede na to, kaj običajno razumemo, da ta izraz zajema. Drugič, kot o “nauku” ali “učenju”, filozofiji ali metafiziki, ki predstavlja poseben pogled na svet. In tretjič, kot o načinu življenja, načinu bivanja v svetu. Vsako od teh značilnosti lahko raziskujemo ločeno ali pa jih vidimo kot medsebojno povezane, pri čemer vsaka posamezna vodi do in vključuje vse ostale.

Kot besedo, Teozofijo običajno opredeljujemo glede na njen grški izvor - THEOS in SOPHIA. Theos obravnavamo kot osnovo za besede kot so bog, bogovi, božansko, sveto; a če raziskavo poglobimo, lahko opazimo, da je bistveni pomen njenega korena to, kar raste ali se širi od znotraj, ustvarjalna energija ali sila. Sophia kot modrost ali inteligenca sposobna razlikovanja je potem takem vrojena v ustvarjalen proces, pri čemer se lahko spomnimo na besede iz svetih spisov, da je “Bog z modrostjo ustvaril vse stvari,” kar nam samo po sebi pove, ne le to, da se je najprej pojavila inteligenca ali modrost, ampak da je le-ta vrojena v vsem, kar obstaja v manifestiranem vesolju, in da so zato vse stvari svete.

Kot nauk ali učenje, Teozofija zajema temeljna načela, med katera lahko prištejemo združenost, polarnost, cikličnost, zakonitost, itd. Podrobno opisovanje Teozofije kot učenja bi nas odpeljalo daleč preko meja te kratke predstavitve, vendar pa je seveda to predmet številnih knjig, ki so bile o tem

napisane od starodavnih časov do danes, pri čemer lahko sodobno teozofijo bolj določno postavimo v čas, ko so bila objavljena dela H. P. Blavatsky.

Prepričana sem, da je posebej važno spoznanje, da je potrebno Teozofijo, da bi bila resnično pomembna kot nauk, izraziti v človekovem življenju. V bistvu je to način življenja, kar pomeni način bivanja, delovanja, razmišljanja, čutenja v svetu. S takšnega zornega kota je Teozofija bolj glagol kot samostalnik. Ni toliko učenje, ki se ga je potrebno naučiti, ampak bolj proces, ki ga je potrebno izkušati, povsem enako kot v misterijskih šolah starih časov, ko je bil novinec popeljan skozi izkušnje notranje realnosti, ki je ni nikoli mogoče v celoti izraziti v nobenem jeziku, ki pa je s svojo naravo preobrazila iniciata, razkrila novo rojstvo v novem bitju. To je starodaven proces, znan kot teurgija; kajti poziva nas, da opravimo delo bogov, da tako preobrazimo sami sebe, da preobrazimo svet.

In prav iz te njene tretje značilnosti lahko zaznamo, kam Teozofija gre. Prvič, Teozofija kot modrost se razodeva v našem bivanju, ko se z njo zraščamo; dokler se z njo ne zrastemo in v tem procesu ne preobrazimo samega sebe, ostajajo načela in pojmovanja nepopolna. Z vso ponižnostjo moramo sprejeti, da nobeno pisano besedilo ali spis, najsi še tako globok, ne more nikoli vsebovati vse modrosti, ki je tako obširna kot vesolje samo. Nek modrec je nekoč rekel, "Ne le, da se moraš resnice naučiti, zanjo moraš tudi trpeti". Trpeti za resnico, jo prenesti, pomeni resnico živeti na tak način, da se ob vse globljem in globljem razkrivanju njenih vidikov preobražajo naša življenja. Torej, kam gre Teozofija? Prodreti mora v samo bistvo našega bivanja, dokler ne postanemo nosilci, utelešenje te modrosti, dokler na nek skrivnosten in morda omejen način ne postanemo so-ustvarjalci Končne Enosti, z odgovornostjo pomagati vzponu vsega življenja. Če smo verni vrojenemu pomenu Teozofije kot besede, učenja, načina življenja, lahko postanemo z našo pristnostjo - tako kot tisti veliki, ki so hodili pred nami - blagoslov za svet, lahko postanemo pristni Teozofi.

Kaj je teozofija?

Jerry Hejka Ekins

Kaj je Teozofija? Njen grški izvor, THEOSOPHIA, dobesedno, “modrost bogov” ali “Boga” je pogosto predstavljena kot opredelitev slabe vrste. Kakor koli že, beseda ne vključuje dejstva, da obstaja mnogo teozofij - ali, če to postavimo drugače, teozofija prevzema številne oblike in se ni začela s Teozofskim Društvom. Na primer, nemški mistik Jacob Boehme je sam sebe imenoval “theosopher” že dve stoletji pred ustanovitvijo Teozofskega Društva. Okoli sedemnajst ustanoviteljev Teozofskega Društva, ki so odkrili (kakor pravi Olcott) besedo v Websterjevem slovarju, naj ne bi opazili, da Websterjeva opredelitev govori o teozofiji kot o iskanju božanstva preko določenih praks, in da med tiste, ki prakticirajo teozofijo, prišteva kabaliste in filozofe ognja. Tej opredelitvi lahko gotovo dodamo gnostike, jnana in raja yogije, krščanske mistike (vključno z Boehmejem), buddhiste, sufije in tako naprej.

Ali je bilo razvijanje tehnike ali prakse za raziskovanje božanskih skrivnosti narave tisto, kar so imeli na umu ustanovitelji? Dvomim - vsaj deloma. Kakor koli že, po dvajsetih letih, se je Teozofsko Društvo začelo deliti na številne tradicije. Tako je celo Teozofsko Društvo ustvarilo mnogo teozofij.

HPB je od svojih članov E. S. zahtevala vsakodnevno meditacijo. Proti koncu svojega življenja, je imela meditativno sobo, ki je bila urejena kot modro nebo. Iz njenih dejanj in pričevanja Alice Cleather se zdi, da se je pripravljala, da bi enega ali več svojih privržencev vpeljala v neko vrsto prakse. Po tem sklepam, da je praksa predstavljala en vidik tega, kar je HPB mislila s Teozofijo. Seveda njena obsežna pisanja tudi namigujejo, da je imela njena Teozofija tudi vidik znanja - to je, takšno znanje, ki bi, ko je pravilno razumljeno, vodilo človeka proti božanstvu.

Zato jaz opredeljujem teozofijo kot kateri koli sistem znanja ali prakse, ali kombinacije obeh, ki je zasnovan tako, da, kadar je ustrezno izveden, človeka vodi do spoznanja božanstva.

Kam gre Teozofija v Današnjem svetu? Če mislite na teozofije, ki so jih porodile teozofske organizacije, se zdi, da te upadajo povsod, razen v Južni Ameriki. Ob višku svoje razširjenosti, te skupine, tudi če seštejemo vse skupaj, niso štele več kot približno petdeset tisoč privrženecv. Predvidevam, da bo karma teh organizacij, ki so jo ustvarile same, v bližnji prihodnosti še naprej zavirala njihovo rast.

Bolj pomembne so ideje, ki jih teozofske organizacije polagajo v miselno ozračje. Zdi se, da se te ideje znova pojavljajo na vseh koncih, in verjamem, da so bile v svojih raznovrstnih manifestacijah pomemben činitelj v premikanju, vsaj v zahodnem svetu, proti večji strpnosti in vključevalnosti - čeprav ostaja še veliko, kar je potrebno narediti. Nadalje, če si človek predstavlja teozofijo v bolj univerzalnem smislu, tako, kakor sem jo opredelil zgoraj, potem je človeštvo kot celota očitno že "zagorelo" v odgovor na teozofijo; in ta teozofija se bo nadaljevala v svojih brezštevilnih oblikah tako dolgo, dokler se bo nanjo odzivalo človeštvo.

Teozofija v današnjem svetu

Andrew Rooke

Mislim, da moramo najprej potegniti črto med tem, kako vidimo prihodnost Teozofije in kako vidimo prihodnost TD, čeprav mnogi med nami, ki smo že dolgo v gibanju, včasih to dvojje mešamo! Teozofija je kot poskus opisa "Resnice", "Božje Modrosti" ali "Narave, kakršna je sama po sebi", večna - pretekla, sedanja in prihodnja. Vedno bodo obstajali študentje, ki bodo hrepeneli po tej Modrosti, in prijatelji "Luči", ki jo bodo skušali uporabiti v trpečem svetu, da bi olajšali trpljenje, tako kot so to počeli naši predhodniki v preteklih dobah. Tu, v Avstraliji, smo bili pred kratkim cilj terorističnega napada na naše državljane v sosednji Indoneziji in lahko gledali srce-parajoče prizore nedavnih grozot krize s talci v šoli v Rusiji. Ti strašni dogodki nam kažejo, kako zelo svet potrebuje sporočilo o Bratstvu kot dejstvu v Naravi in kako veliko dela moramo še opraviti, individualno in kot skupina, da bo bratstvo postalo živa realnost in ne le puhla fraza v današnjem in jutrišnjem svetu.

Po drugi strani pa je TD ena izmed mnogih organizacij, ki so v preteklosti in dandanes poskušale svetu prenesti živo sporočilo Hierarhije Sočutja, dokler so ostajale iskreni in vitalni instrumenti za to nalogo. Mnogi ljudje znotraj TD zaskrbljeno opazujejo zmanjševanje njegovega članstva in vpliva v svetu. Na univerzah in med obveščenimi bralci naše obsežne literature na TD na splošno gledajo bolj kot na zgodovinski pojav kot pa na živo silo duhovnosti in lajšanja trpljenja v današnjem svetu. Kako naj se mi v TD spopademo s to predstavo in ostanemo navdušeni in vitalni služabniki Hierarhije Luči? Če to vprašate delavce TD boste dobili zelo različne odgovore! Za nekatere je to vprašanje, kako naj bi postali bolj "ustrezni", "sodobni" ali "priljubljeni" v povezavi našimi srečanji in literaturo. Za druge je to bolj učinkovita uporaba interneta in drugih sodobnih komunikacijskih tehnologij.

Jaz pa menim, da bi morali predvsem ostati iskreni in sposobni kanali za prevajanje “Luči” v svet, z namenom, da lajšamo trpljenje. Da bi to bili, moramo poseči po izvirnem “Ognju”, ki je oživiljal in zaznamoval delo ustanoviteljev TD. To je predvsem notranje delo, ki nato odseva v zunanjem svetu na številne načine, na katere “Ogenj” dosega zunanji svet. To pa zahteva odprtost uma, navdušenje in značilnost raziskovalnega duha v zgodnjih letih TD, ne pa preveliko sprijaznjenje s tem, kar smo dosegli med stejnami našega TD templja, tako skrbno grajenega v zadnjih 130-tih letih.

V bistvu ne verjamem, da lahko gledamo na TD kot na priljubljeno duhovno gibanje, ki bo privlačilo množice vernikov. Po mojem bi morali prižgati “Ogenj” bratstva in duhovnega znanja v srcih vseh, s katerimi se srečamo v našem vsakdanjem življenju in izven TD. Poskusiti bi morali tudi priskrbeti filozofsko globino, kadar je to primerno in kolikor le moremo, duhovnim izkušnjam tistih, s katerimi se srečamo, namesto da bi stremeli po izgradnji še ene monolitne duhovne organizacije. S pomočjo besed Buddhe mislim, da bi morali narediti vse, kar lahko, da bi “Prižgali tisoče svetilk” v srcih posameznikov, pa bo svetloba postopoma rastla in razsvetlila mračni svet.

Poznati iskanje

Steven Levey

Iskanje teozofske resnice poznam že večino svojega življenja. Bilo je osrednja točka tega življenja in morda njegovo gorišče. Dejansko, čeprav je tu družina in vsakodnevno delo, ki sta zelo pomembna, je to iskanje resnice vedno v ozadju. Saj, kako pa naj sicer posameznik resnično dovolj razume samega sebe, da lahko sprejema razumne, dosledne in celovite odločitve, če iz teh posvetnih skrbi izključi resnico.

Vendar pa to ne pomeni, da bi se zaradi tega ne menil za ljubezen, humor in prilagodljivost, kot da bi bilo to nekako drugotno za pošteno življenje. In vedite, da takšen cilj vključuje tudi spretnost biti vse, kar človek želi. V zvezi s tem vprašanjem, je koristno, če se spomnimo na Pavlove besede v Novi Zavezi; da to, kar bi rad, ne počne, in počne tisto, kar ne bi rad.

Obstaja karma preteklosti, ki ji je potrebno zadostiti na vse tri načine, duhovnega, psihološkega in fizičnega. Ta karma potisne človeka na visok položaj nadzora nad svojimi mislimi in dejanji. In tu je potrebno vključiti Teozofijo, kar je sporočilo Bhagavad Gite, kjer si lahko Krishno predstavljamo kot Teozofijo v življenju Arjune.

Da bi človek lahko uporabil teozofsko pojmovanje v svetu, mora poznati polje uporabe. V ta namen mora posameznik priznati, da je to polje on sam, kajti ta karma je njegova lastna. Med tem procesom lahko ljudje postanejo primerni, da pomagajo isto doseči tudi drugim. Da, predvsem to bi moral biti cilj nesebičnega življenja; in ob tem mi pride na um naslednji citat iz GLASU TIŠINE: "Samo-Poznavanje je otrok prijaznih del".

Moj pogled

Judith Ann Christie

Poslanstvo Teozofije ali Teozofov v enaindvajsetem stoletju lahko resnično priskrbi most ali podlago za radoveden človeški ego, preko katerega lahko resni in duhovno obdarjeni ali navdihnjeni razmišljajo o kozmičnem jazu v okviru teozofskih resnic, da bi razvili in stopnjevali pojmovanje človeškega znanja, zaznavanje človekovih lastnih duhovnih zmožnosti. In ne nazadnje tudi človekovo lastno povezanost z IT.

Na takšnem kraju ali prostoru človek lahko išče in deluje s pomočjo domišljijskih procesov v okviru teozofskih načel, da bi z disciplino nadzoroval ta del jaza, tako da bi lahko on ali ona jasno videl ali zaznaval onstran ustaljenih in zaslužnjevalskih zatohlih idej, ki razjedajo sodobno mišljenje. Tako očitno je, da konec koncev Teozof ali študent Teozofije ne razkriva Teozofije zgolj samemu sebi in drugim, ampak dejansko razkriva svoje lastno notranje poslanstvo v tem in vseh drugih življenjih. To odkrivanje prinaša znanje, kako uravnati svoje lastno naraščanje moči, življenjske izkušnje in pot, ne glede na probleme ali ovire, ki se lahko pojavijo v vašem okolju.

Tako s Teozofijo kot svojim sredstvom ali kot z umetnikovim čopičem sedaj postajate ustvarjalci vaše lastne realnosti in življenja, namesto da bi vas trgal in uničeval negativizem, ki pogosto bombardira študenta iz sveta izven teozofskega mišljenja, študija ali življenjskega sloga. Posledično postanete mirno in uravnovešeno jedro svojega bivanja.

Kako pogumna ideja za "Moj pogled"! Vi resnično lahko postanete posoda, nosilec ali tempelj Teozofije, da bi prelivali svetlobo in Luč človeštvu v tem in vseh prihodnjih stoletjih.

Grob poskus ponazoritve teozofije z besedami

Bill Meredith

Teozofija je filozofski pogled na svet, ki mi ponuja skoraj popolne odgovore na vprašanje, “Zakaj je tako, da jaz sem, da jaz sem?” Teozofski odgovori so zame bolj celoviti kot tisti katere koli druge filozofije, znanosti ali religije, ki jo poznam. Raznovrstne discipline sodobne znanosti ponujajo le postane rezine odgovora, ki v najboljšem primeru postane suh kos informacije o “Kako”, ne pa “Zakaj”. Isto velja za različne religije. V določenem smislu to velja tudi znotraj delitev teozofije same. Zame je torej teozofija več kot notranje stanje stvari, ki odseva naravo “Zakaj”. Ko je moje srce odprto, moj um jasen, moja duša raziskujoča in moj duh razsvetljen - takrat v meni deluje teozofija.

Moja ponovna združitev s teozofijo se je tokrat odvila preko interneta. Internetna teozofija raste. Velika večina besedil, tako starodavnih kot sodobnih je dostopna na spletu. Ustanavljajo se nove spletne strani in starejše se redno obnavljajo. Obstajajo tudi številne elektronske revije. Množijo se tudi debatni forumi, in če se bo trend nadaljeval, bo poznavanje teozofije postalo “glavni tok” javne zavesti.

Na nek način je internetna teozofija precej drugačna od teozofije iz opeke in malte. Internet mi dovoljuje lastno izkušanje in ocenjevanje mnogih obrazov teozofije, namesto zgolj enega ali nekaj pogledov, zaprtih v posebno zgradbo. Internet mi nudi priložnost, da najdem teozofijo tam, kjer sem jo zadnjič pustil, jo znova poberem in raziščem z vseh zornih kotov in tako preko teozofije obnovim moj občutek za ravnovesje in končno moj občutek za Jaz. In končno, internet mi omogoča, da spoznavam in izmenjujem ideje z ljudmi različnih ozadij ter edinstvenih teozofskih interesov v precej širšem obsegu kot bi to lahko pričakoval od tipa srečanj, kakršna so sestanki lož.

Na koncu, spoznavam, da teozofija na internetu ni več ista “stvar” kot tista, ki jo je mogoče najti v knjigah ali nekje v neki zgradbi. Teozofija je notranji proces, ki moji duši daje glas, ki izvira iz monadičnega jedra mojega bitja in vpliva na vsak vidik mojega življenja z vrednotenjem združenosti vseh stvari. Je katalizator za prepoznavanje bistva, mojega in Jaza vseh drugih, ter bistvo vseh drugih v mojem Jazu. Posebno pa me potiska navzven v moje lastne izkušnje na drugih ravneh, v prid razumnega preverjanja preko Samo-razsvetljevanja. Verjamem, da je to razsvetljevanje Jaza namen teozofije. Verjamem, da kot takšna teozofija napolnjuje naravni svet v oblikah umetnosti, književnosti, poezije, glasbe, komedije in ljubezni, če naštejemo le nekaj oblik. Karkoli prispeva, najsi veliko ali malo, k odpiranju jaza za prisotnost Jaza, je teozofija. Zaradi tega se skušam izogibati razpravam in debatam, ki se nagibajo k nekemu posebnemu zunanjemu predajanju teozofije kot bolj “resnične” od drugih. Kakor vidim jaz, se, ko je Jaz enkrat razsvetljen, potencialna Resnica razkrije notranje. V primerjavi s to, so vse zunanje predstavitve teozofije, ne glede na avtoriteto, le sence.

Kaj je teozofija v današnjem svetu?

Francis O'Kelly

Nekateri pravijo, da so se od ustanovitve Teozofskega Društva pred okoli 130-imi leti zgodili globoki premiki v zaznavi. Drugi oporekajo, da so to majhni, morda ciklični premiki v dolgotrajnem razumevanju in praksi večne, Starodavne Modrosti. Na kratko se bom dotaknil štirih vidikov.

Prvina, ki je danes nedvomno nova, ali vsaj oblečena v novo oblačilo, je naše zaznavanje znanstvenega znanja in razumevanja. Mi sprejemamo, na primer, da je obstajalo v aksialni dobi pred-Sokratikov in Platona ter Gospoda Buddhe in zgodnje vzhodnjaške misli, podobno odpiranje zaznave in ostrine vpogleda. Dandanes, še posebej na zahodu, številni rezultati uporabne znanosti in tehnološkega napredka odpirajo filozofiji in metafiziki precej širše polje vizije.

Na začetku preteklega stoletja in preko njegovih prvih desetletij sta odkritji relativnosti in kvantne mehanike odigrali življenjsko pomembno vlogo pri zagonu metafizičnih zaznavanj. Čeprav sta na začetku vzbujali vznemirjenje, lahko danes vidimo, da poljubna znanost rutinsko obravnava vzporedna vesolja, multi-vesolja, strunsko teorijo in prvotne vzroke, nestalno snov. (Glej Tegmarkov članek v reviji SCIENTIFIC AMERICAN, maj 2003 in nadaljnje številke o podobnih temah.) "Zakoni kompleksnosti" in teorija kompleksnosti, na katero se dandanes navadno sklicujejo znanstveniki in filozofi, so v svojem učinkovanju podobni, če že ne istovetni z zakoni KARME. Ko študiramo primerjalno znanost in filozofijo, k čemer nas vzpodbujajo, se nedvomno, če že ne dobesedno, nahajamo v pogumnem novem svetu.

Drugo prvino - tisto, ki ji na žalost primanjkuje ustvarjalne energije - predstavljajo nekatera od množičnih duhovnih gibanj ali religij. Vsak, ki ima vsaj bežno razumevanje KARME, lahko zazna, da šteje delovanje in njegove

posledice, ne pa izvajalec. Ne morete imeti, na primer, pravično zlo ali nepravično dobro; zakoni KARME preprosto ne delujejo na ta način. To je tako, kot če bi Ustvarjalni Bogovi, potopljeni v meditativno čaščenje Najvišjega, zaradi tega pozabili na svojo nalogo ustvarjanja in bili obsojeni na ponovno rojstvo (Glej TAJNI NAUK.) Sv. Pavel je pravilno primerjal pravičnost vere (Rimljanom, III., IV.) - ali bolje pravičnost prepričanja - in pravičnost zakona. Pri našem študiju religije in teozofije, si moramo prizadevati, da bi razumeli in izvajali pravičnost našega prepričanja. Le to vodi do našega cilja, oblikovanja človeškega bratstva.

Razumevanje proti praksi

Stvar, ki že dolgo spremlja tistega, ki se izdaja za teozofa, je relativna vloga teorije (pridobivanja učenja in znanja) v primerjavi z vsakodnevno prakso bratske teozofije. V tem oziru so vzhodne kulture, še posebej buddhizem, vedno bolj poudarjale DHAMMO, prakso teozofije v vsakdanjem življenju, s katero bi moral biti bolj usklajen raziskovalni um zahodnega okultista. Morali bi iskati stalno-rastoče skladno ravnovesje med študijem (iskanjem znanja), meditacijo ("nav-dihom" božanskega vpogleda) in služenjem (iskanje in praktično izvajanje bratstva). Kakor bi rekel hindujec, moramo doseči skladno povezovanje Jnana, Bhakti in Karma Yoge. (Glej Sri Aurobindo, THE SYNTHESIS OF YOGA.)

To nas vodi do glavnega Cilja našega Društva. Je daleč najbolj pomemben in vključuje druga dva, namreč, "oblikovanje jedra Univerzalnega Bratstva Človeštva brez razlikovanja po rasi, veri, spolu, kasti ali barvi" (prvi Cilj). "Jedro" ne pomeni neke elitistične pod-sekte velikega Univerzalnega Bratstva, ampak prej prepoznavanje, da ni mogoče vsega spremeniti čez noč. Začnemo z jedrom in od tam delujemo naprej. V tem okviru je opozarjanje na naše Cilje še vedno in večno pomembno. Opremljamo se z učenjem in razumevanjem, vsak po svojih lastnih sposobnostih (drugi Cilj). Krepimo naš objavljeni duhovni ogenj z vpogledom, meditacijo in nevezanostjo (tretji Cilj).

Bratje in sestre, v tem življenju delujemo povezovalno v služenju človeštvu in znotraj njega. Dejansko to služenje vključuje vso čutno manifestacijo, kakor to točno prepoznava Annie Besant. (Preučite njeno invokacijo “O skrito Življenje”.) Najbolje služimo, ko lahko zaznavamo Božanski Načrt za Človeštvo in za celotno evolucijo manifestiranega vesolja.

Prepričljive številke

Reed Carson

Nas Teozofe precej skrbi duhovno stanje sveta. V tem na glavo postavljenem svetu Kali Yuge se lahko ozremo naokoli in smo kar precej vznemirjeni zaradi navidezne nemoralnosti in nepravičnosti sveta okoli nas.

Seveda mi kar težko ocenimo stanje celotne človeške rase. Bolj in bolj, ko se z umom podajamo v oddaljene kraje in razmere na zemlji, slabše poznamo človekove zadeve. Lahko občutimo, da celo neposredni svet okoli nas morda ne odseva dobro širše celote. Slišimo za razne trditve, da obstojajo vzroki za strah teozofskih skupin glede svojih sposobnosti, da bi pritegnile in obdržale novince. Končno, lahko nastopi čas, ko, kot Arjuna, občutimo, da bi spustili lok. Zato je namen teh nekaj besed, da ponudi nekaj idej, ki morda govorijo o širšem, bolj prikritem uspehu Teozofije v tem svetu.

Tukaj predstavljena informacija seveda ni dokončna. Odprta pušča mnoga vprašanja. Vendar upam, da bo odgovorila na mnoga vprašanja in nas po kratkem razmišljanju opogumila, da nadaljujemo z bitko.

Za mene je mogoče najbolj presenetljiv podatek najti na Amazon.com. Amazon tam ponuja prodajno razvrstitev TAJNEGA NAUKA. Broširana različica *Tajnega Nauka*, ki jo je izdala Theosophical University Press, se na tem seznamu po mojem mnenju nahaja zelo visoko. V tem trenutku, ko to pišem, je na 72.000-em mestu. To pomeni, da se na Amazonu le 72.000 drugih knjig prodaja bolje kot TAJNI NAUK. Ali ni to presenetljivo? Da bi si to lažje predstavljali, morate vedeti, da ponujajo milijon knjig. To pomeni, da se 928.000 knjig prodaja slabše kot TAJNI NAUK in o tem, da ljudje gojijo močno željo, da bi dosegli znanje, ki ga vsebuje ta knjiga. Vemo, da je to težko branje. Zato je še bolj presenetljivo, da kupujejo to knjigo v tolikšni količini.

Drug zgovoren kazalec prihaja z Google.com. Lahko obiščemo to stran in vtipkamo določene izraze ter na vrhu vidimo rezultat, število strani na internetu, ki vsebujejo to besedo. Na primer, vprašal sem po besedi “pravica” in Google je povedal, da to besedo na internetu vsebuje 28.000.000 strani. Dokaj prepričljivo! Skupna številka ljudi, ki jih zanima ta predmet, je seveda še precej višja. Večina ljudi ne nalaga spletnih strani. Precej jih nima dostopa do interneta. In nekatere spletne strani imajo več kot le eno stran o tem predmetu. V tem primeru je potrebno na nekaj opozoriti. Številne reference se nanašajo na Ministrstvo za Pravosodje, tako da to ni točno tisto, kar sem imel v mislih. Vendar pa se zdi, da je beseda “etika” prava. Ta prinaša 11.000.000 spletnih strani! To se mi zdi izjemno!

Vprašanje etike je tako pomembno v svetu interneta, da je postavljenih 11.000.000 strani, ki vsebujejo to določno besedo.

In tukaj je zaključek. Da, naše organizacije imajo težavo z ohranjanjem svojih članov. Vendar pa je zanimanje za vprašanja, ki se nas tičejo, v svetu na splošno precej večje kot smo to morda predvidevali.

Ali slišimo Njihov poziv?

Frank Reitemeyer

Izdaja stote številke THEOSOPHY WORLD je upoštevanja vreden dogodek v našem hitrem življenju. Že več let ga na srečo najdem v svojem elektronskem nabiralniku vsakega prvega v mesecu. V časih ezoteričnega in teozofskega supermarketa ta revija predstavlja pristno teozofsko informacijo visoke kakovosti. V mnogih letih se je v njej pojavilo stotine izbranih člankov. Prinaša težko dosegljive kakovostne članke brez razlikovanja po teozofskem poreklu. Njen cilj je promocija resnice naših pukka teozofskih naukov, ne pa sebičnih ideologij strankarskih ljudi, ki si želijo predvsem dobrega vtisa njihove organizacije.

To je prava pot. Potrebujemo dostop do nespremenjene izvirne informacije, in zaradi nje raste vpogled med študenti Blavatske, kar je dober znak. Vsa-kih 2.160 let Mojstri Modrosti in Sočutja pošljejo Poslanca s snežnih vrhov, da sproži novo dobo, spominjajoč človeška bitja na večno modrost, božansko znanje. Ključna nota je spet odbila. Čeprav uglašena na posebne zunanje in notranje pogoje človeštva, pa je napev vedno isti. V vsaki dobi ga lahko slišijo tisti, ki imajo ušesa za poslušanje.

Tako je bilo v preteklosti in tako bo tudi v prihodnosti. Avatar se je spustil, da bi za nas, duhovne zelence slabotnega uma in volje, obnovil izgubljeno dediščino. Nikoli prej, v času zapisane zgodovine, ni kakšen od njih odprl rog izobilja tako na široko. Izjemno je bilo tudi to, da izliv ni bilo le ustno učenje.

Poslancu - vedite, da govorim o njej kot o moškem - in njegovim učencem je bilo dovoljeno, da zapišejo osnove okultne znanosti. Rezultat je ta, da imamo od zadnjega četrtletja devetnajstega stoletja na zahodu takšno količino ezoterične literature kot je ni bilo videti nikoli poprej. Tako lahko sledimo vsaki sodobni ezoterični skupini - pod katerim koli imenom, bodisi rožni križarji, prostozidarji, kabalisti, nova psihologija, ali katerim koli že

- nazaj, neposredno ali posredno, do zadnjega velikega poslanca, najsi te zanj vedo, to priznajo ali ne.

Sedaj smo prešli v drugo stoletje odkar je Helena Blavatsky opravila svoje delo. To je najbolj pomembna predstavitev v tisočih letih. Pošteni kritiki to priznajo. Iz desetletja v desetletje jo ljudje razumejo vse bolje. Del HPB-jinega ustnega učenja je za teozofsko gibanje in človeštvo na splošno izgubljen. Med različnimi teozofskimi porekli obstaja celo nesoglasje glede načel, ki smo jih prejeli v pisani obliki. To je naravno, saj kraljestvu okultnega obstaja več kot le ena oblika branja.

Nekateri trdijo, da vedo vse, kar je učila HPB. Nekateri mislijo, da so prepričanja drugih teozofskih porekel napačna, ker te informacije ni v njihovi lastni tradiciji. Dandanes, 113 let po smrti HPB, se teozofi ne strinjajo niti glede tega, ali je imela naslednika. Prepričanje je odvisno od tega, zorni kot katerega od porekel sprejemamo in od tega, ali sprejemamo eksoterične ali ezoterične vpogleda.

Po vsakem izlivu Modrosti, le-ta počasi izgine v nerazumevanju ali se izgubi v času. To je karma vsakega Poslanca in vsake človeške generacije. Vidimo lahko, kaj se je zgodilo potem, ko sta svoje delo opravila Krist in Buddha. Strankini pripadniki, tisti, ki vse povzemajo na način mrtve črke, so v prepričanju, da razumejo vse, agresivno preganjali zgodnje kristjane (gnostike), ki so še poznali večino okultnih načel.

Mi, današnji teozofi, ne bi smeli ponavljati starih napak. Ne bi smeli iti po istih astralnih sledih. Tradicija Blavatske je srednja pot, pot Bodhisattev. Da bi bili v dobrobit svetu, se moramo soočiti z njegovimi problemi in potrebami. Moramo spregovoriti.

Teozofi morajo biti na čelu preprečevanja nevarnosti, ki grozijo svetu, s tem, da vzbudimo zanimanje najvišjih umov, kakor je to tako dobro zapisal eden od HPB-jinih gurujev. Teozofija nam vdihuje dušo in ustvarja boljši svet.

Veliki ne delujejo le od časa do časa. Oni stalno delujejo za nas, vendar ne opravljajo naše domače naloge. Postati moramo odgovorni in modri. Naučiti se moramo naših lekcij in opraviti moramo naše dolžnosti. Vse, kar lahko naredijo oni je le to, da nam pomagajo, da si pomagamo sami. Ta starodavna resnica se nikoli ne spreminja. Ne moremo jih pritegniti navzdol k nam. Moramo se vzpeti k njim, tako da zmeraj bolj prepajamo našo dušo, postajamo stalno bolj modri.

To je pot iz naše moralne krize, ne pa tista, ki vodi preko nižje želje, da bi postali jasnovidni ali se učili drugih siddhijev. Astralni svet je nasproten duhovnemu svetu. Mojstri Modrosti in Sočutja nas kličejo k sebi. Ali slišimo Njihov poziv?

Radikalna teozofija

Christopher Richardson

Dozorel je čas za ponovno oživitev teozofije. Upam si reči, da je teozofiji potrebna radikalizacija, da bi znova postala sila za preobrazbo sveta.

Radikalizacija dobesedno pomeni povratek h koreninam in v tem aspektu površinsko odseva reakcionarno gibanje. To sta dejansko dve izbiri, s katerimi se dandanes soočajo služabniki teozofije: da nadaljujejo z odmevanjem povedanega pred stoletjem, z rahlo zastrto vero v teozofsko dogmo, ali pa da ponovno prikličejo duh, ki je pognal izvirne glasove na oder sveta. Lahko smo reakcionarji ali pa smo lahko radikalci.

Rečeno je bilo, da se mora vsaka intuicija, da bi se lahko za vedno ohranila, izneveriti vzpodbudi, ki jo je zasnovala. Posamezniki so lahko karizmatični, predani rasti, celo samo-transcendentni in zmožni izzivanja norm; institucije niso. Teozofija je danes kot država Izrael v času Jezusa, okostenela duhovna vzpodbuda, ki deluje impotentno iz črke zakona dežele, katero obvladujejo sile nasprotne višjim pozivom.

Blavatsky je bila v svojem času glas v divjini, toda kdo je imel ušesa, da bi resnično slišal?

Teozofija se je v svoji institucionalizirani obliki izneverila sama sebi. To izdajstvo je nedvomno ukoreninjeno v sočutnem duhu, kajti želi si živeti in deliti učenja, ki jih ima za tako dragocena. Vendar pa v svoji težnji, da bi ostala živa, tvega, da b pozabila na razlog za svoj obstoj. Teozofija ne pomeni nič, če ni klic k prebuditvi; vendar pa, ali res lahko prebudimo druge le z recitiranjem vpogledov preteklih generacij?

Spomniti se moramo, da so ustanovitelji teozofije skušali ustvariti jedro univerzalnega bratstva, pokazati resnico izza religije, filozofije, znanosti in umetnosti ter raziskati bogastvo človeškega potenciala. Da bi to lahko, so se morali boriti z dogmatizmom in materializmom svojega časa. Če hočemo

biti verni teozofskemu poslanstvu, če hočemo biti radikalci, ne pa privrženci, se moramo vrniti k njihovemu duhu, ne pa k črkam, ki so jih izklesali. Na vse mogoče načine bi morali naše vire usmeriti v razvoj in utelešenje duhovne skupnosti, opogumljanje kakovostnega šolanja v skupnosti s poudarkom na znanostih, filozofijah, religijah in umetnostih, tako v preteklosti kot danes, ter dejavno odobravati in oglaševati napredke v trans-personalni psihologiji, raziskavah paranormalnega in na vsakem drugem področju, ki širi meje tega, kar vemo o človeštvu in naravi. S tem bi izzvali še vedno prevladujoč spoznavni vzorec znanstvenega materializma in ponudili alternativo naraščajoče nevarnemu svetu religioznega fundamentalizma.

Kot teozofi smo dobro poučeni o zakonu cikličnosti. Nadalje nam teozofska učenja nudijo zgodovinski pogled, ki upočasni gibanja časa na hitrost ledenika. Glede na to se lahko prepustimo nevarni pasivnosti, preveč tihemu prepričanju, da bo teozofija preživela. In, da, glede na to, da je večna resnica, bo teozofija preživela, celo če bo morala prezimiti v dremežu pralaye in potrpežljivo sanjati, medtem ko bo čakala na novo Pomlad človeške zavesti.

Jaz na primer občutim odjugo zime in nov začetek. Tako kot mnogi verjamem, da se je vrnila nova generacija teozofov, da bi pomagala človeštvu v ključnem obdobju. Tako kot vsak drugi vem, da je teozofija edinstveno opremljena za setev preobrazbe. Mi vsi imamo veliko odgovornost, da pri tem sodelujemo. Kakšno obliko bo prevzelo to sodelovanje? Z moje strani bo to radikalna teozofija.

Izboljševanje sveta preko spreminjanja človeške narave

M. K. Ramadoss

Moje začetno odkrivanje teozofije je bilo preko njenega prvenstvenega poučevanja Univerzalnega Bratstva in odsotnosti formalne dogme ali slepih prepričanj. In to se z leti ni spremenilo. Če to ohranjamo na umu med našimi vsakodnevnimi dejavnostmi, priznavamo teozofijo prej kot način življenja kot pa kot teoretično in intelektualno razmišljanje.

V zadnjih desetletjih je napredek v prevažanju in komuniciranju dramatično spremenil svet. Razdalje so se zmanjšale zaradi letalskih prevozov. Komunikacija s takojšnjim dostopom do kogar koli v katerem koli delu sveta odstranjuje geografske in nacionalne meje. Internet zagotavlja sredstva za takojšnjo doseg velike količine informacij o katerem koli predmetu, po nizki ceni, s katerega koli dela sveta. V preteklosti so vzpostavljeni interesi nadzorovali informacijo z uporabo različnih zvijač in tehnik, ki se rušijo pred uničevalno silo Interneta.

Z manjšanjem sveta se moški in ženske začenjajo zanimati za druge kulture in filozofije. To jih počasi dviguje iz njihovih sistemov slepe vere. Dandanes nihče ne dvomi več v idejo o Univerzalni Družini (Bratstvu in Sesterstvu). Kdo lahko pove, kakšen je viden in neviden prispevek teozofije k širitvi te ideje? Z naraščajočim zanimanjem za vse z vzhoda, posamezniki raziskujejo vzhodno filozofijo, ki vodi do raznovrstnih idej, ki jih je razložila teozofija. Medtem ko morda ni veliko pozornosti namenjene idejam, ki jih formalno etiketiramo kot "teozofske", pa te ideje vseeno vplivajo na ljudi, četudi počasi. Dejansko je temeljni cilj sodobne predstavitve teozofije izboljšanje sveta preko spreminjanja človeške narave. Četudi morda ne vidimo dramatičnega dokaza za to spremembo, se ta vseeno odvija. S spreminjanjem okolja so formalne organizacije s svojimi vzpostavljenimi interesi prezrte.

Nekega dne se bomo zbudili in bili prijetno presenečeni nad korenito spremenjenim svetom. Kdo lahko napove, kakšen bo in kdaj se bo to zgodilo?

“Kaj je dejansko teozofija?”

Morten Olesen

Teozofija je izkušanje življenja preko metode ukvarjanja z življenjem in človeškimi odnosi. Ta metoda počiva na razumevanju človeka, ki posamezniku ponuja na razpolago sredstva, da uredi svoje odnose in sisteme učenja. Namesto tega, da bi rekli, da je Teozofija izbor mišljenja, pri katerem gre za verovanje v določene stvari in ne-verovanje v druge, recimo, da je potrebno v človeku izzvati teozofsko izkušnjo. Ko je ta izzvana, postane njegova last, nekako tako kot takrat, ko se človek izpopolni v umetnosti. Teozofija je učenje o tem, kako izzvati teozofsko izkušnjo, in učenje o tem, kako se učiti.

Teozofija pomeni zavedati se, da se mora človek, preden lahko pozna svojo lastno neustreznost ali usposobljenost drugega človeka ali vidne institucije, prej naučiti nekaj, kar ga bo usposobilo, da oboje sploh zazna. Vedite, da je človekovo zaznavanje samo po sebi rezultat pravilnega preučevanja; - in ne rezultat instinktivne ali čustvene privlačnosti posameznika, niti želja, da “bi hodil sam”. To je Učenje Kako Se Učiti. In to je dejansko Teozofija.

Teozofija je tudi altruizem, s katerim mi teozofi vedno objavljamo našo sočutno naravo. Teozofi razumejo s svojimi srci to, kar ne morejo s svojimi umi razumeti najbolj učeni učenjaki. Teozofske misli vedno prihajajo iz srca sočutja. Globoko ukoreninjena energija sočutja se izliva iz naših src in se dviguje proti našim glavam kot modrost. Nato se z vrha glav širi, da bi koristila vsem bitjem v našem brezmejnem duhovnem veselju.

Uporaba teozofskih idej in učenj pomeni oblikovanje moškega ali ženske in življenja na splošno, ne pa podpiranje nekega sistema - ki ga vidimo na omejen način. To je edini način, na katerega “živijo” Učenja Modrosti, ne pa s ponavljanjem idej in gibanj, kakor to na primer počne teozofsko Društvo ali podobne skupine.

Teozofija so Učenja Modrosti vseh dob. Prilagaja se času, kraju, ljudem in okoliščinam. Ni podpiranje materializma, ampak podpiranje ezoteričnih vprašanj. Vendar pa se zaveda potrebe, da bi pritegnila posameznike, ko ti potrebujejo takšno pritegnitev. Vemo tudi, da je Teozofija precej bolj jedro duhovne kakovosti kot pa duhovne količine. Najprimerneje: kakovostni člani in kakovostna učenja.

Teozofija in druge modrosti

Etzion Becker

Teozofija se mi zdi, tako kot tudi druge poti modrosti, kot navdihujoče sredstvo, ki lahko pomaga iskreni osebi najti njegov ali njen način življenja, katerega delovanje je skladno s Kozmično Božansko Vzpodbudo. Vsrkavanje osnovnih resnic, ki sem jih prejel, in kako jih uporabiti v vsakdanjem življenju, je trajalo mnogo let. Danes to imenujem prehod iz teme v svetlobo, iz nevednosti do znanja, iz vira trpljenja v vzrok za zdravljenje.

Odvijalo se je sočasno z vse globljim in globljim čutenjem, da pripadam in sem del velikega "Božanskega Stroja", v katerem moram odigrati svojo vlogo. Naučiti sem se moral temeljne resnice, da si lahko človek na zemlji, v tej fazi duhovne evolucije, lahko oblikuje le delček slike, to je, da je človeška vizija omejena. Večji del slike je mogoče videti le, ko ljudje sodelujejo in skladno delujejo skupaj. Njihova omejena razumevanja se združujejo in združena, kot skupno telo, se nato širi njihova kolektivna vizija.

Globoko v srcu lahko čutim vse globljo in globljo povezanost z veličastnimi Božanskimi Bitji, neskončno razumnimi, sočutnimi in modrimi, vedno pripravljenimi pomagati nevednemu človeštvu. Toda človeštvo, z izjemo zelo redkih, je obrnilo hrbet svetlobi in se potopilo v temo. Svojo vlogo vidim v tem, da ostanem uglašen s temi Ljubečimi Božanskimi Bitji; ključ za ozdravitev človeštva je v njihovih rokah. Človeštvo se ne bo nikoli sposobno ozdraviti samo, navkljub vsemu znanju, ki ga zbira preko fizične znanosti. Jaz vedno lahko ostanem miren in ljubeč med hrupom obupanih ljudi, ki skušajo najti razumen kot v tem norem pribežališču, ki so si ga ustvarili. Jaz se lahko vedno tiho osredotočam na Ljubljeno Božanstvo, katerega bivališče je v srcu, srcu, ki je doseglo določeno stopnjo trdnosti, srcu, ki ga divji vetrovi sveta ne morejo vznemirjati. Vsrkavanje božanskih resnic nam lahko pomaga doseči to stanje umirjenega uma in trdnega srca. In to se mi sedaj zdi najvišja oblika služenja na zemlji. In, seveda, več ljudi,

ko se bo temu pridružilo, večje bo upanje za Novo Človeštvo. Teozofija nam je tukaj lahko v veliko pomoč.

Teozofija: kaj mi pomeni, kam gremo?

Christine M. Hanson

Ne domišljam si, da sem strokovnjakinja za Teozofijo. Vendar pa ima vsaj dvajset let posebno mesto v mojem srcu. Nekaj časa sem si dopisovala z mojo babico, ljubljeno (sedaj že umrlo) teozofinjo Virginijo G. Hanson, o različnih duhovnih in mističnih temah, ona pa mi je pošiljala knjige, revije in modrost. Ko sem to prebirala, sem vedno čutila velik občutek miru. Teozofija je obravnavala vprašanja, za katera sem čutila, da niso bila deležna ustrezne pozornosti v glavnih sodobnih religijah. Ta izkušnja - povezana s sijočim primerom dveh ljudi, za katera se je zdelo, da sta našla svojo nišo v življenju, moje babice in njene dolgoletne prijateljice, Joy Mills - me je napeljala k temu, da sem postala članica. Doma sem se počutila v ideji, da niso le ljudje, ampak tudi druga bitja, del ene, medsebojno povezane Celote, nekaj, kar sem vedno instinktivno čutila, a nikoli poglobila. Kasneje sem slišala, da je moja babica rekla, da je vedela, da sem teozof, in se spraševala, kako dolgo bo trajalo preden bom to spoznala. V svojem zadnjem pismu, ki ji ga je Joy prebrala ob njeni postelji, sem ji napisala, da sem se pridružila. Njen odgovor je bil: "Povej Kristini, da sem pretresena." To je zadnje, kar sem slišala od nje.

V tem vznemirljivem času v zgodovini sveta, nam lahko pristop, kakršen je Teozofija, ponudi veliko. Njena lastna zgodovina je zgodba o pionirskih duhovih, ki so vdrli na novo področje ter spoznali ter opisali načine, kako si razne mitologije po svetu delijo skupno bistvo in cilj - našo združitev z Duhom. Verjamem, da predstavljajo filozofije kot je Teozofija, Unitarni Univerzalizem in gibanje za človekove pravice prve začetke tega, kar si jaz predstavljam kot "Globalnega Človeka". To je naravni rezultat evolucije človeške zavesti v manjšajočem se svetu, ko vse bolj in bolj zadevamo v Drugega in ko misleci med nami začenjajo spoznavati, kako smo si, četudi različni, na mnoge načine podobni. V preteklih časih je bilo za čisto pre-

živetje smiselno, da so plemena potegnili v pesku črto, rekoč, "Ne naprej!" Majhen svet, v katerem smo se nenadoma znašli, ne podpira več takšnega pristopa. Samo-obramba je seveda včasih potrebna, vendar Duh, iz katerega izhajamo, gotovo ne želi, da bi Njegove kreacije ubijale in pohabliale v Njegovem imenu - logičen končni rezultat arogantnega prepričanja.

Edine filozofije, ki nas lahko rešijo medsebojnega izničenja (ali vsaj te nenehne grožnje) so tiste, ki podpirajo medsebojno spoštovanje. Lahko smo ponosni, da je bila Teozofija s tem v zvezi vedno pokončna, in da se lahko ponovno posvetimo temu, da ponesemo v negotovo prihodnost baklo razumevanja in ponižnosti razkritih skrivnosti Božanstva. Napor bo dolga pot, ki se bo vlekla v prihodnost preko mnogih stoletij. Naše delo se šele začinja.

Teoretično znanje in posameznikova preobrazba

James Santucci

Teozofija se nanaša na posebno znanje, tako o materialnih (vesoljnih) kot o ne-materialnih (božanskih) kraljestvih. To posebno znanje ne razkriva le povezanosti med temi dvema kraljestvi, ampak tudi posebno moč preobrazbe posameznika. Če hoče nekdo razložiti izvore teozofskega Društva, mora priti do zaključka, da so mnogi ustanovitelji društva, če že ne vsi, pričakovali, da bodo pridobili, ne le teoretično teozofsko znanje, ampak tudi praktični rezultat, ki vodi do eksistencialne transcendence posameznikov.

Teozofija sedaj

Linda Rollison

Teozofsko Društvo je bilo ustanovljeno v kriznem obdobju evolucije človeštva. Sovpadanje mnogih ciklov, nekaterih zelo dolgih, je Mojstrom Modrosti omogočilo povezati na ravni manifestacije peščico ljudi, ki so si zaslužili pravico, da poskusijo zemlji prinesiti silo, ki lahko dvigne vibriranje celotnega človeštva na naslednjo, višjo raven, na raven zavesti o Bratstvu, Združenosti vsega Življenja. Evolucija človeštva je evolucija zavesti. "V končni analizi je vse Zavest," je rekel William Quan Judge. Ne pozabimo tega. Mi smo to, kar mislimo. Um človeštva je strašansko močna sila, zmožna ustvarjanja katere koli realnosti, ki si jo lahko domišlja.

Vse, kar teži k temu, da bi človeška bitja ločevalo, pripada temi. Vse, kar teži k temu, da bi jih združevalo, pripada Svetlobi. To je kar pomembno merilo, s katerim lahko merimo naše osebno ravnanje. Ali z našimi mislimi, besedami in dejanji težimo k temu, da bi ločevali in delili, ali k temu, da bi združevali? To je včasih precej neprijetno vprašanje. Vendar vzbuja upanje. To je najboljši od vseh možnih svetov, kajti prinaša nam priložnosti, da se ponovno soočimo s preteklimi zmotami in napakami, da podoživimo preteklost v sedanosti in ustvarimo bolj pozitivno, skladno prihodnost.

Zakaj je zavest o Združenosti pomembna? Vsako posamezno človeško bitje je drobno vesolje, miniaturna celota vseh prvin, ki jih vsebuje Univerzalni Človek, Christos, Opazovalec na Pragu, ki se žrtvuje, da mi lahko živimo in se učimo Ljubezni. Vse življenje izhaja iz neopisljivega Enega in se v ta vir vrača, noseč s seboj sadove svojega, eone dolgega dela, povišano zavest, ki ga usposablja, da se razvija vzdolž večne poti iz nevednosti v kozmično zavest.

Mi hodimo po tej poti sami, pa vendar nismo nikoli sami. Obdajajo nas naši bratje in sestre ognja, zemlje, zraka in vode. Dejansko sestavljajo sama naša telesa, Oče Sonce pa dnevno sije na nas ter obnavlja našo voljo po

nadaljevanju, vztrajanju, medtem ko Mati Zemlja oskrbuje naše potrebe. Mi nismo ločeni, na nobeni ravni.

Seda smo tu, na zgodovinskem križpotju. Živimo v “zanimivih časih”, nihajoč na bregu nečesa, kar si komajda drznemo predstavljati. Vidimo, da je mnogo tega, kar je potrebno urediti, prilagoditi, preusmeriti. Naloga je neizmerna, dejansko onstran našega dožemanja, prepuščena zgolj naši zmožnosti nadzora. In mi smo tako majhni. Ali pa ne? Vsak od nas se je rodil tu in sedaj zato, ker moramo izpolniti določeno nalogo. Pripadamo temu času. Lahko se počutimo majhne in nemočne, vendar imamo za seboj neskončno moč usode. Smo popolnoma primerni, da kaj spremenimo. Ni pomembno, da se zdi, kot da skorumpirane moči in oblasti obvladujejo ustroj našega sveta. Ni pomembno, da smo nevidni, da nobeden ne ve ali mu ni mar, kaj mislimo ali govorimo ali počnemo. Celó ni pomembno, da smo nepopolni in pomanjkljivi, celo tragično. Vse, kar je pomembno, je le to, da poskušamo vztrajati, da bi živeli v skladu z našimi najvišjimi ideali. Celó ni pomembno, kateri so ti ideali. Dokler iskreno preiskujemo naša srca in v njih najdemo kraj miru, predajamo naša življenja temu, da bi živeli v skladu s tem, kar nam svetujejo naša srca, služimo stvari, zaradi katere smo se rodili.

Če začnemo dvomiti v naše zmožnosti, da kaj spremenimo, se moramo zgolj spomniti na to, da je vse Življenje Eno. Nobeno naše delo ni brez učinka. Nobeno. Vse vpliva na vsako drugo stvar. Ni nam potrebno razmišljati o tem, kaj se bo zgodilo. Moramo le vztrajati pri tem, da opravimo pravo stvar. Vse je geometrija. Če je iztegnemo eno od stranic lika, se iztegnejo tudi druge. Zato lahko povsem z veseljem in hvaležnostjo sprejmemo in objamemo svet, v katerem smo se znašli. Tako kakor naj bi pred časom rekel študent skrivnosti: “Ne moreš biti nesrečen, če si hvaležen.”

Kaj je teozofija in kam gre?

James Colbert

Teozofija ponuja TEMELJNA NAČELA, ki nas usposabljaajo, da pristopimo k razumevanju vesolja in nas samih. Ta načela zajemajo vključno povezanost in ZDRUŽENOST Z ŽIVLJENJEM; razkrivajo SKLADNOST fizičnega in moralnega zakona ter potrjujejo pomen; podajajo spoznanje o NENEHNEM POPOTOVANJU vsakega bitja preko višjih ravni pozornosti. S to filozofijo objamemo življenje in IZGUBIMO STRAH PRED SMRTJO. Njena vizija časa in prostora je tako obsežna, da izgubimo vse občutke za meje. Naša bistvena naloga je PREOBRAZBA materialnega v duhovno, nižjega občutka ločenosti v višji občutek enosti, ODMIK NAŠEGA ISTOVETENJA z osebnosti k individualnosti, ki počiva na tem, kar je resnično nedeljivo. Sredstvo tega prehoda je "zakon zakonov" - SOČUTJE. Ta temeljna načela teozofije so sedaj zavzela svoje mesto in zahtevajo pozornost na odru sveta. Prisotna so v obliki OKOLJEVARSTVA, saj je naš dom v resnici ogrožen. Kažejo na skupno vez in ezoterično OSNOVO VSEH RELIGIJ, pa čeprav se privrženci številnih zahodnih religij odpravljajo v smrten spopad. Ta načela imajo in zagotavljajo odprta vrata za duhovne ideje vzhoda v obliki buddhizma in hinduizma, da bi vzbudile latenten zahodni misticizem. Ponujajo in zagotavljajo prehod FIZIKE V METAFIZIKO. Povezane so z najboljšim v zahodni psihologiji, katerega primere najdemo v HUMANISTIČNIH IN TRANS-PERSONALNIH ŠOLAH. Vzpodbudi NOVODOBNEGA GIBANJA lahko neposredno sledimo tja do filozofije teozofije. Preživetje in navdih za naš svet počiva na teh načelih.

Brošura KAJ JE TEOZOFIJA vsebuje izbor člankov, ki so jih zapisali nekateri vidni in manj vidni predstavniki tega, kar je v akademskem svetu, oziroma pri preučevalcih ZAHODNEGA EZOTERICIZMA, znano kot sodobno teozofsko gibanje. Njegov začetek povezujejo z ustanovitvijo Teozofskega društva, leta 1875 v New Yorku. Ustanovilo ga je 16 izpostavljenih predstavnikov tedaj svetovno razširjenega

spiritističnega, oziroma spiritualističnega gibanja, med katerimi so izstopali Helena Petrovna Blavatsky, Henry Steel Olcott, William Quan Judge in Emma Hardinge Britten. Zaradi nesoglasij se je starševsko Teozofsko društvo skozi zgodovino razdelilo na več tradicij, med katerimi so najpomembnejše Teozofsko društvo (Adyar), Teozofsko društvo v Ameriki (Point Loma), The Temple of the People (Halcyon) in United Lodge of Theosophists (Los Angeles). Poleg teh tradicij je pomembno vlogo v sodobnem teozofskem gibanju odigral tudi neodvisni teozof Boris de Zirkoff, ki je od leta 1944 do leta 1981 izdajal revijo *Theosophia* in uredil zbrana dela H. P. Blavatsky - *Blavatsky Collected Writings*. Pričujoči izbor člankov zajema članke predstavnikov vseh teh tradicij.